JEEVES ÅRSSKRIFT 2023

Innehåll		1
Plumporträtt		2
Jenny Gustafsson	Ordförandens spalt	3
Björn Bergström	Redaktörens spalt	5
Tony Ring	An unforeseen centenary	6
Göran Bülow	Årsboken Jeeves	12
Bengt Malmberg	WodehouseSällskapet 40 år	17
Jenny Gustafsson	Goats	27
Björn Bergström	Scones	32
Bengt Lindh och Göran Eurenius	Wodehouses vänner i Mälardalen	33
Björn Bergström	WS PGW och Nobelpriset	38
Sara Granath	Raymond Chandler och PG Wodehouse = sant?	43
Hans-Olov Öberg	En Wodehouse för våra tider	46
Björn Bergström	Hur stämmer bilden?	49
PG Wodehouse	The English country-house	54

Stadgar, årsredovisning, revisionsberättelse och verksamhetsberättelse 58

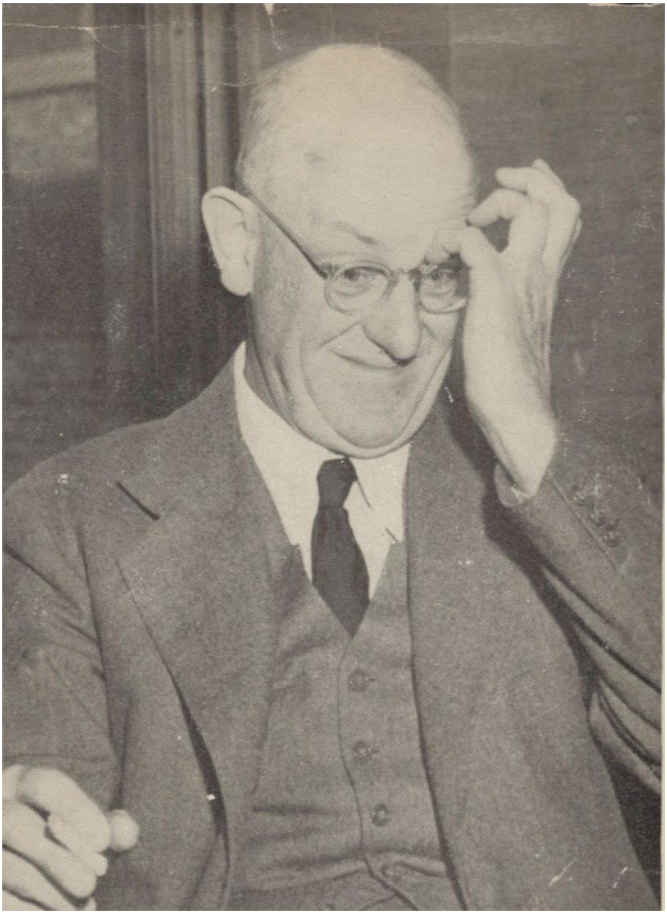

JENNY GUSTAFSSON
ORDFÖRANDES SPALT

Kära medlemmar i Wodehouse-Sällskapet Sverige,

Om man som jag just gjort för att hitta inspiration till denna spalt, söker på citat och Wodehouse på nätet så kommer det upp en ansenlig mängd. Kanske inte lika många som Oscar Wilde men kanske sökte inte heller Wodehouse efter effekt på samma sätt, kanske mer en punch line eller knorr. Oavsett verkar det nu vara en anledning till att han kan dyka upp lite varstans när man läser en dagstidning eller en författare som använder just Wodehouse ord för att beskriva något.

I dagarna har följande citat kunnat användas i mitt liv: ”Why don't you get a haircut? You look like a chrysanthemum.” Jag får en bild av det som ibland kallas bollkryss. I mitt fall kanske det snarare rörde sig om en torr ormbunke. Hursomhelst är det avhjälpt nu till allas glädje.

”There is no surer foundation for a beautiful friendship than a mutual taste in literature.” Och detta delar ju vi medlemmar, även om vi kan ha mycket annat som skiljer oss åt. Att dela läsning är vanligt nu för tiden upplever jag, gärna i form av bokklubbar men också boktips via

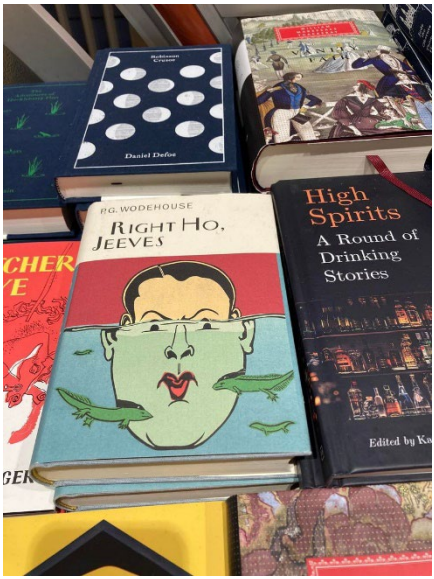

sociala medier. Just intresse för böcker i sociala medier leder glädjande nog till ökat intresse för läsning bland unga som annars tenderar att dala i statistiken till förmån för skärmtid.

”It was one of the dullest speeches I ever heard. The Agee woman told us for three quarters of an hour how she came to write her beastly book, when a simple apology was all that was required.” Ganska elakt men väldigt roligt. Det står klart efter alla år att det är människor med en viss sorts humor som läser och uppskattar Wodehouse. Humor är oslagbart i så väl mänskligt som litterärt sällskap.

Den där gemensamma litterära smaken kan föra oss samman nästa år när sällskapet firar 40 år och det planerade jubileet ska gå av stapeln. På vårt senaste årsmöte i april diskuterades möjligheten att ha ett firande i Uppsala i februari eller mars. Februari är den månad då sällskapet bildades i Uppsala 1984. Mars är den månad då vi normalt har önskat ha våra årsmöten så kanske skulle dessa två händelser kunna slås ihop så att vi ser till att så många som möjligt har chans att delta. Fundera gärna på hur vi kan göra det till något alldeles extra.

Slutligen vill jag uppmuntra dig som vill bidra till sällskapets hemsida, wodehouse.se, eller utbyta andra idéer att höra av er till mig på goatsinfo@wodehouse.se och för er som har Facebook så finns även en grupp där att bli medlem i, den heter Wodehouse-sällskapet.

Jag vill också nämna att årets Plommon valdes på årsmötet i april men att de framröstade valde att tacka nej. Därför finns ingen text om årets Plommon i denna skrift.

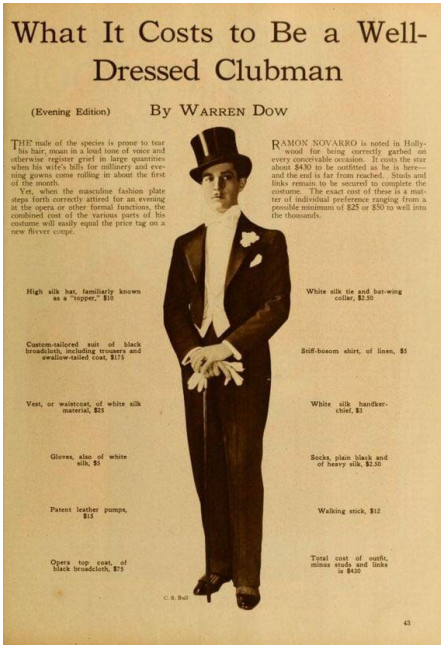

What It Costs to Be a Well-Dressed Clubman

(Evening Edition) By Warren Dow

THE male of the species is prone to tear his hair, mean in a loud tone of voice and otherwise register grief in large quantities when his wife's bills for millinery and evening gowns come rolling in about the first of the month.

Yet, when the masculine fashion plate steps forth correctly attired for an evening at the opera or other formal functions, the combined cost of the various parts of his costume will easily equal the price tag on a new flivver coupe.

RAMON NOVARRO is noted in Hollywood for being correctly garbed on every conceivable occasion. It costs the star about $430 to be outfitted as he is here—and the end is far from reached. Studs and links remain to be secured to complete the costume. The exact cost of these is a matter of individual preference ranging from a possible minimum of $25 or $50 to well into the thousands.

High silk hat, familiarly known as a "topper," $10

Custom-tailored suit of black broadcloth, including trousers and swallow-tailed coat, $175

Vest, or waistcoat, of white silk material, $25

Gloves, also of white silk, $3

Patent leather pumps, $15

Opera top coat, of black broadcloth, $75

White silk tie and bat-wing collar, $2.50

Stiff-bosom shirt, of linen, $5

White silk handkerchief, $3

Socks, plain black and of heavy silk, $2.50

Walking stick, $12

Total cost of outfit, minus studs and links is $430

C. S. Ball

43

Jag avslutar med en favorit som man skulle kunna använda vid olika tillfällen genom att byta ut ordet ”byxor”: “There are moments, Jeeves, when one asks oneself, 'Do trousers matter?”
"The mood will pass, sir.”

Hoppas vi får anledning att ses eller ha kontakt framöver!

Pip pip!

BJÖRN BERGSTRÖM
REDAKTÖRENS SPALT

I år fyller JEEVES 25 år i det utförande som Åke Skeppare införde 1998. Men det fanns flera olika varianter av vår årsskrift innan dess och det kommer Göran Bülow, som var med redan då, att berätta om.
Nästa år fyller vårt sällskap 40 år och Bengt Malmberg har redan nu redogjort för historiken, hur och var och varför det började och fram till våra dagar. Han siar också om framtiden för WS.
Vi har haft två lokala kapitel, Scones i Skåne, som nu dragit sig ur WS och Goats i Göteborgsregionen. Det har också gjorts flera försök att få till ett kapitel i Mälardalen, och det har ordnats många sammankomster i olika städer under åren, men något kapitel har det inte blivit. Bengt Lindh och Göran Eurenius ger en kort beskrivning för Mälardalen, ordförande Jenny Gustafsson berättar om Goats, och eftersom Scones lämnat oss skriver jag om dess historik.
Tony Ring bidrar som vanligt, denna gång om Plum och Sing Sing.
Stämmer bilden med texten? Inte alltid visar det sig.
Plum bidrar givetvis också själv, den här gången med en fundering över The English Country House från 1914.
Vår kamp med Svenska Akademien om ett postumt Nobelpris och senare ett hedersomnämnande till döda, under sin livstid ej belönade skildras.
Raymond Chandler och Plum gick båda på Dulwich College. Sara Granath diskuterar hur detta kan ha påverkat de bådas utveckling.
Hans Olov Öberg undrar hur Plum skulle ha klarat sig idag och finner att det skulle han nog.
Stort tack till Jenny Gustafsson för fint layoutarbete.
Och ett mycket stort tack till ”Hawkeye” Göran Bülow som under många år läst korrektur och slagit ner på minsta stavfel.
Jag tillträdde redaktörskapet 2009 som en ung man på 75 år, nu 14 år senare är det dags att tacka för mig, och jag hoppas att det går bra att hitta en ny redaktör.

TONY RING

AN UNFORESEEN CENTENARY

It is not difficult to look into the record books for the 1920s and find a new Wodehouse publication, or theatrical opening, which will be celebrating its centenary around now. Seventeen of his books were first published in the 1920s and a remarkable eighteen of the plays and musicals to which he contributed first appeared on stage in that decade. But Oh, Lady! Lady!! was one theatrical production, though first presented on stage in 1917, whose appearance at a different venue in the 1920s created a unique place in Wodehouse's history as far as centenaries are concerned.

Unusually for Wodehouse, there was an element of political background to the production. During the 19-teens, while Wodehouse was living in New York, there was pressure for significant reforms of the conditions in prisons to improve the welfare of prisoners and increase the scope for them to participate in all manner of activities to keep them occupied during most of the day and assist in improving their morale.

In response, in 1915, the management of New York's Sing Sing prison (which was for men only) established The Mutual Welfare League at the prison for the purpose of training prisoners in the doctrine of self-government. The project was to be served by granting such freedom in the life of the community which was consistent with each prisoner's safe-keeping, and modifying the application of the punitive and corrective laws which the State felt necessary to impose. In evolving this plan, the League realised that adjustments were needed to conditions which tended to make the successful achievement of its

objectives impossible or difficult. For example, it was found that basic living conditions were so utterly horrible that they were breeders of mental and physical disease.

To correct this, all forms of athletic sport were started and encouraged, and the men were allowed to indulge in them until nightfall when they were not actually at work. In addition, schools were started in the prison to train men in trades that would raise their economic potential on release. In all, nine action Committees were formed, each responsible for developing an activity, the list of which included Athletics, Education, Law, Music, and Entertainment.

This was evidently a matter of great political importance and would have been a major news story, presumably with periodic updates in the major press outlets. Wodehouse, who had arrived in the USA two days before the declaration of war with Germany in 1914, had certainly become aware of the new philosophy almost as it was announced, as he wrote in chapter 18 of Piccadilly Jim (which was published in the 28 October, 1916 edition of Saturday Evening Post):

Ann was speaking to Jimmy Crocker. She looked troubled.

"But it's such a risk. Something terrible might happen to you. Isn't impersonation a criminal offense?"

"What does it matter? They tell me prisons are excellent places nowadays. Concerts, picnics – all that sort of thing. I shan't mind going there. I have a nice singing voice. I think I will try to make the glee club."

The Entertainment Committee at the prison was responsible for providing the prisoners with nightly entertainment, including watching movies donated by leading film producers (some of which were pre-releases), vaudeville shows donated by Friends of the League, and the cream of Broadway productions, which from 1920 were performed on a stage at the prison donated by The Hon David Belasco. One objective was that some form of entertainment should be provided for every night of the year, and to keep the men interested in some form of activity from 7am until 9.30pm, the time at which lights were turned out.

The League obtained some of its finance from well-wishers and visitors accompanying teams who came to play baseball against a team of inmates. (In 1922, there were 103 teams visiting for baseball games, of which Sing Sing won 75!) But the greater part of its funds came from

two other sources: first, a Commissary where inmates could purchase a wide range of goods permitted by regulations; and secondly, an annual theatrical show staged for the outside public but created exclusively by the inmates. Naturally, this required a long course of training and preparation for the event, which generally took place in December, and consisted of about four performances for members of the public prepared to pay $ 1.00 for the privilege.

Wodehouse (and presumably Guy Bolton) had evidently been so impressed with this development that while writing their final musical for 1917 (Oh, Lady! Lady!!, which was transferred to New York early in 1918) a major cast member was Spike Hudgins, the valet to Willoughby (Bill). The two were on stage together when Bill, who was due to get married the following day, was joined by his best man, Hale, in the room where the wedding presents would be displayed.

Hale suggests a guard for the wedding presents, but Bill demurs, saying that he has told his man Spike to keep an eye on them. When Spike comes in to join them, Hale realises he has seen him before – he was one of the convicts he had met when he visited Sing Sing a few months earlier to collect data for a play entitled The Jail Bird.

Hale: Hallo, Spike. How did you leave the boys up at Sing Sing?

Bill: You were a convict?

Spike: Undergraduate, if you don't mind, sir. We were referred to as 'the student body'.

That's the new name adopted by the reform system.

Bill: When did you graduate?

Spike: Two weeks before I came to you, sir. I understand it was through the kindness of the Happy Home League that you engaged me.

Bill: Yes, of course.

Hale: How did you win your scholarship?

Spike: Burglary. I'm an ex-burglar.

Spike played a significant role in the evolution of the plot, and the audience was enabled to see very clearly the positive impact of the Sing Sing scheme on him as a former criminal – partly because the love of his life – Fainting Fanny – still showed her criminal tendencies when near attractive jewellery.

I probably don't need to stress the point that all the roles in the creation of any production for Sing Sing had

to be undertaken by men, both in the performance and the creativity departments.

We don't know how the decision was made as to how this particular show came to be selected as the fifth masterpiece to be offered to the public. One may assume that somebody involved in the selection process had been to see the Broadway production back in 1918, and recalled the obvious contrast of the actions of Spike Huggins and that of his partner Fainting Fanny. Whatever precipitated the choice of musical, however, the selection was inspired. It is notable that the Mutual Welfare League were able to get the support of Messrs Comstock & Gest for permitting the presentation to go ahead, and it would seem inconceivable that the agreement of Jerome Kern, Guy Bolton and P G Wodehouse was not also obtained.

As a result, in December this year, 2023, the performance of a Wodehouse musical-comedy at Sing Sing prison in New York will celebrate its centenary.

The published program for the December 1923 production is included in a booklet which starts with an Appreciation by the Mutual Welfare League of the prison for the contributions made by a range of people to achieving the practical benefits of the new approach. I set out below two extracts from this Appreciation which reflects the feelings of those involved at the time:

"For the fifth time in the history of old Sing Sing its inmates are privileged to leave, for a few brief hours, the grim routine of their grey-clad penal servitude to enter into the spirit and life of the actor upon the stage with a sole ambition, apparently, to amuse, to entertain, and, perchance, to educate the onlooker from that big world beyond bolts and bars that spells freedom. Many will look askance at the opportunity thus offered the convicted felon as he strives towards an emulation of those who have not forfeited their liberty. Others will applaud as they approve this opportunity given us to prove that we are as other men in all those attributes that lead mankind to hope and pray and work towards a better day and more glorious opportunity.

. . .

We should remember, bear witness to and render gratitude for an administration of our lives and affairs that makes possible these golden opportunities to make ourselves better understood by the passing

throngs who today . . . may see and hear us.

We therefore, with humble gratitude and feelings of deep appreciation and thankfulness, recall to mind that it was under the first administration of Hon Alfred E Smith as Governor of New York State, we were permitted the wonderful privilege of introducing ourselves to a critical public in a light other than the commonly accepted one."

In addition to providing a lot of information about the evolution of the new philosophy for US prisons, it made it clear that all aspects of the show, including the administration, would be handled by serving prisoners. In the case of the actors and singers, this would include those playing the five female characters (and the 18 ladies in the Ensemble) and singing songs designated for a female voice. There would inevitably have needed to be a long period of rehearsal for the show!

It may be that the latter requirement had a disproportionate effect on the choice of songs to be included in the Sing Sing performance. We do not, of course, have a transcript of their production, but we do have a list of Musical Numbers, of which there are a total of 18. Of these, only Not Yet and Ship's Come Home, two songs which are each given a publication credit for T B Harms & Co (who held the rights to Oh, Lady! Lady!! 's script and songs), were the only titles with a recognisably Wodehousean pedigree. There is a suspicion that some of the other song titles might have already been familiar to the presenters, which would make the entire exercise rather simpler. But we shall probably never know.

There is no doubt that Wodehouse had been intrigued by the selection of this show, and made reference to it in his semi-autobiographical review of his musical comedy career – Bring on The Girls. He wrote, rather smugly: 'Playwrights who nowadays console themselves for a flop on Broadway by thinking "They liked us in New Haven", know nothing of the thrill of being able to say "They liked us in Sing Sing".'

Unless you're Plum

Program

The Mutual Welfare League

PRESENTS

through the kindness of Messrs Comstock & Gest

ITS FIFTH ANNUAL PRODUCTION

Oh, Lady! Lady!

A MUSICAL COMEDY by

GUY BOLTON and P. G WODEHOUSE

WITH MUSIC BY JEROME KERN and OTHERS

The entire Production Staged under Direction of the Entertainment Committee

AT

SING SING PRISON

OSSINING NEW YORK

Evenings at 8:15

DECEMBER 11th, 12th, 13th and 14th, 1923

Nineteen Hundred and Twenty-three

GÖRAN BÜLOW
ÅRSBOKEN JEEVES

Denna december 2023 har 25 år förflutit sedan WodehouseSällskapets årsbok Jeeves första gången distribuerades till medlemmarna. Den tillkom på initiativ av Åke Skeppare, som också var redaktör för elva utgåvor fram till sin bortgång 2009. Han tyckte att ett seriöst sällskap också skulle ha en seriös årsskrift och styrelsen höll förstås med.

Årsbokens höga kvalitet bidrog i hög grad till ett ökat medlemsantal vilket i sin tur gjorde att vi kunde fortsätta att ge ut en årsbok varje år.

I sällskapets barndom gavs två nummer av en skrift under namnet Jeeves ut. De var fyrsidiga i A3-format och med riktigt tryck. Upplägget liknade Grönköpings Veckoblad, men med artiklar med Wodehouse-anknytning. Två nummer gavs ut, 1986 och 1988, under redaktörskap av Mikael Persson. De såldes också till allmänheten för 10 kronor styck.

JEEVES

Årgång 1: Nr 1 — Pris 10:— December 1986

Låt mig föreställa Jeeves

Dronningen av Blandings — svart, av god bacontyp!

Dronningen i gyllene invanning. Och svart är hon!

Hun är svart

Medelstor

Klart besked

BENGT APPELKVIST

I utgåvan från 1986 bidrog både Wodehouseöversättaren par excellence Birgitta Hammar och Georg Svensson från Bonniers. Golf var redan tidigt ett tema i klubben och båda utgåvorna innehåller artiklar om klubbens golfmästerskap.

Efter dessa två utgåvor var det ett tag stiltje på publikationsfronten tills dåvarande sekreteraren Jacob Bagge föreslog att vi skulle skicka ut ett medlemsblad ett par gånger om året. Det skedde när Anna-Carin Jacobson var ordförande. Detta alster fick också heta Jeeves efter föregångaren och kom första gången maj 1993. Formatet var A4, bestående av oftast sex sidor, och massproducerades i kopieringsmaskin, inte alls så professionellt som ur-Jeeves. Efter att Jacob Bagge tagit över som ordförande tog Göran Bülow över som redaktör, från tredje numret juni 1994. Layoutansvarig var till en början nye sekreteraren Rein Randmann i fyra nummer. Redaktör Bülow tog sedan över även layoutansvaret för de sista fyra numren. Det blev alltså sammanlagt tio nummer under åren 1993–1997. Jacob bidrog med mycket material och höll i tryckning och distribution. Redan i första numret presenterades hans översättning av Ukridge's Dog College, Ukridges hundskola. I förordet till nummer 2, nov. 1993, skriver Anna-Carin: "Redaktionen hoppas fortfarande på en svensk utgåva av novellsamlingen 'Ukridge' (1924)." Förhoppningen har nu

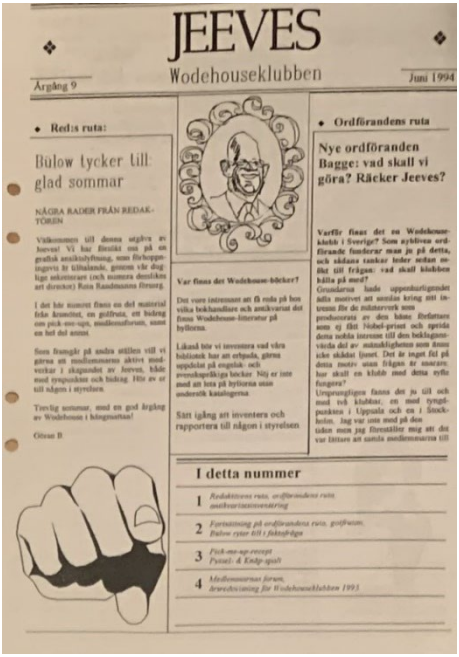

JEEVES

Wodehouseklubben

Årgång 9 Juni 1994

Redis ruta:

Bülow tycker till: glad sommar

NÅGRA RADER FRÅN REDAKTÖREN

Ordförandens ruta

Nye ordföranden Bagge: vad skall vi göra? Räcker Jeeves?

Var finns det Wodehouse-böcker?

Sätt igång att inventera och rapportera till någon i styrelsen

I detta nummer

1 Redaktörens ruta, ordförandens ruta, medlemsinventering

2 Fortsättning på ordförandens ruta, golftävlan, Bülow ryter till i fiskefrågan

3 Pick-me-up-recept, Pussel: A Knip-spel

4 Medlemsmarna forum, Årsredovisning för Wodehouseklubben 1993

äntligen infriats och boken finns att köpa hos bland andra GML, Bokus och Ad Libris med flera till och med 2024. Från november 1994 till och med oktober 1996, fem nummer, gick som följetong en nedskrivning av ett radiokåseri som hölls av Arne Ericsson vid Sveriges Radio i Malmö på julafton 1981. I övrigt innehöll Jeeves lite blandat material, bland annat reportage från klubbens golftävlingar, tips om nya böcker, videor, teaterföreställningar, bokutställningar och andra evenemang, drinktips och ständigt en önskan om bidrag och önskemål från medlemskåren. Åtminstone en medlem hörde av sig med lovord för Jeeves. Det var kommande ordföranden Sven Sahlin, som telefonledes tog kontakt med

redaktör Bülow och uttryckte sin glädje över innehållet. ”Precis vad jag har saknat. En stor anledning för mig att vara med i Sällskapet. ”

Sedan var det alltså dags för Årsboken Jeeves.

Den allra första årsskriften Jeeves såg världens ljus till Lucia 1998. Nye ordföranden Sven Sahlin skrev förordet och Åke Skeppare redigerade. Redan från första Jeeves bidrog

mjukvaruföretaget Jeeves Information Systems med sponsring av papperet till tryckningen. Efter ledarbyte i företaget 2012 drogs dock stödet tillbaka. Sedan dess har WodehouseSällskapets medlemmar fått stå även för papperskostnaden. Skriften innehöll från början 40 sidor, men har kontinuerligt ökat till 60 sidor. Rekordet uppnåddes 2018, ett annat jubileumsår, med 64 sidor.

Redaktionskommitté var från början Sven Sahlin, Jacob Bagge, Åke Skeppare och Göran Bülow. År 2000 tillkom Johan Möller i kommittén och 2003 Bengt Malmberg. 2005 försvann Johan Möller medan Björn Cerwall tillkom 2006. Bengt Malmberg försvann 2008. Åke Skeppare avled 2009 och Björn Bergström tog över huvudansvaret. Björn Cerwall försvann samma år. Den stora frågan var nu: Skulle Björn Bergström fylla Åke Skeppares mantel? Det visade sig att han kunde driva Jeeves vidare med den äran fram till årets jubileums-nummer, 15 nummer totalt. 2010 återstod i redaktionskommittén Bergström, Sahlin, Bagge och Bülow. Detta tillstånd fortgick till och med 2018. 2019 bestod kommittén endast av Björn Bergström, Göran Bülow och Johan Lagerqvist. 2020 och 2021 var bara Bergström och Bülow kvar, men 2022 återkom Bengt Malmberg.
Jeeves grafiska utseende grundar sig på en idé av Åke Skeppare och den har bibehållits genom alla år. Det praktiska arbetet med layouten har genom åren gjorts av tryckarna FS Föreningsservice i Västerås och Peter Palm från PP Tryck i Märsta, samt Sällskapets medlemmar Göran Bülow, Tomas Prenkert och Jenny Gustafsson.

Tryckerier som har anlitats är förutom ovan nämnda FS Föreningsservice mellan år 1998–2004 och PP Tryck mellan år 2005–2019, digitaltrycknu.com i Falkenberg 2020–2022. Kuvertering och frankering har oftast skett genom tryckeriernas försorg, men ett tag gjordes detta hemma hos Jacob Bagge och Björn Bergström i Västerås.

Sällskapets svenska medlemmar har bidragit i störst utsträckning till innehållet, men bidrag har inkommit även från internationellt håll. Tony Ring i brittiska sällskapet är väl den av dem som har flest artiklar. Andra är Marilyn McGregor, Albert Roux, Eddie Grabham, Richard Vine, NTP Murphy, Ronald Brenner, David Landman, Murray Hedgcock, Oliver Wise, Harshawardhan Nimkhedkar, J. Maclaren-Ross, John Mortimer, C. Stephen Evans, Helen Murphy, Nancy Banks-Smith, Kathryn Smiley, Elliott Milstein, Pieter Nieuwenhuizen, Ashok Kumar Bhatia, David Rees och Sanjay Sipahimalani.

Svenska bidragsgivare har bland annat varit Åke Skeppare, Bengt Malmberg, Björn Bergström, Göran Bülow, Jacob Bagge, Sven Sahlin, Bo Westin, Per Lind, Birgitta Stenberg, Mikael Persson, Anthony Eyre, Björn Cerwall, Robert Palm, Tomas Prenkert, Sten Olof Brenner, Philip Widell, John Pettersson, Sara Granath, samt alla de som delat med sig av sina relationer till Plum i Så mötte jag Wodehouse-artiklar.

I varje utgåva av Jeeves har funnits stående inslag som Ordförandens spalt, Redaktörens spalt, rapporter från kapitlen, rapporter från Sällskapets golftävlingar, verksamhetsberättelse, ekonomiredovisning och dylikt. Ett stående inslag från och med Jeeves 2008 har varit en presentation av ett Svenskt Plommon, en person som har bidragit till spridningen av kännedomen om Wodehouse.
Följande har hittills blivit utvalda:
2008 Bo Westin
2009 Åke Skeppare
2010 Jacob Bagge
2011 Göran Bülow
2012 Per Lind
2013 Birgitta Stenberg
2014 Sven Sahlin
2015 Eyvind Hallnäs
2016 Anthony Eyre
2017 Lennart Weidenholm
2018 Björn Bergström
2019 Bengt Malmberg
2020 Robert Palm
2021 John Pettersson
2022 Jenny Gustafsson

Artiklarna i Jeeves har varit av de mest skiftande slag. Biografiskt material om Wodehouses liv och verksamhet som författare till tidningsartiklar, noveller, romaner, dikter, musikaler, sångtexter, teaterpjäser med mera, bibliografiskt om hans bokutgivning, litterärt om hans teman, persongalleri och mycket

annat har avhandlats. I 1999 års skrift berättade Åke Skeppare till exempel om den utställning som Sällskapet anordnade på Sigtuna Museum, Bravo Jeeves, som lockade 2800 besökare. Åke ville gärna ha med något tema. 2001 fanns fyra artiklar om Wodehouse första böcker 1900–1909 och 2003 sju artiklar om de tyska radiosändningarna och deras konsekvenser. I årsböckerna 2007–2009 fanns sammanlagt åtta bidrag under rubriken Mapa Mundi, en Plumsk världskarta med orter om vilka eller där Wodehouse gärna skrev: Guildford, Dulwich, Le Toquet, Remsenburg, Degenershausen, Hunstanton, Hollywood och Blandings.

Björn Bergström tog som sagt över efter Skeppare. Han har inte haft några speciella temanummer, men däremot en väl avvägd blandning av olika teman. Det här är hans sista Jeeves och vi tackar honom för att han har skött redaktörsarbetet så framgångsrikt under så lång tid.

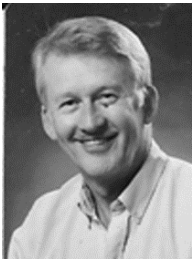

BENGT MALMBERG

WODEHOUSESÄLLSKAPET 40 ÅR

På hösten 1986 gick jag i Uppsala förbi Försvarets Läroverk på hemväg till Banérgatan. Det var liv och rörelse framför ingången och två yngre välklädda herrar tycktes göra

Per Carlsson och Mikael Persson

reklam för en tidning som jag direkt uppmärksammade. Den hette *JEEVES* och rörde P. G. Wodehouses välkända romanfigurer som han en gång skapade under första världskriget. Investerade genast 10 kr för det snygga bladet, 4 sidor i A3 och herrarna uppmanade mig att gå in i ett sällskap som hette Wodehouseklubben. Jag kunde lämna in en ansökan till dem och det lät spännande med bland annat golf bland aktiviteterna. Hade då ingen aning om att jag skulle bli en fullblodsfanatiker beträffande Wodehouses verk och fortsätta mitt samlande av en redan då stor samling Wodehouselitteratur. Jag invaldes som associerad i Wodehouseklubben 26 september 1987. Egentligen skulle jag hålla ett litet föredrag på självvalt område för att man skulle kunna bedöma mitt medlemskap.

Mikael Persson och Lars Mosten hade sedan länge läst Wodehouseböcker och tanken uppstod att bilda

en liten Wodehouseklubb vilket Johan Huldt varmt understödde. En fjärde person i gruppen, Per Carlsson, också golfspelare med 11 i handicap var med på noterna. Efter förberedelser samlades de fyra hos Lars den 28 februari 1984 och man utarbetade ett förslag till stadga för klubben Wodehouses Vänner.

Mikael Persson valdes till ordförande för 1984, Johan Huldt vice ordförande. Lars Mosten kassör och Per Carlsson sekreterare. Medlemsavgiften 100 kronor beslöts, en för den tiden stor summa.

Vilka var grundarna? Svaret är mogna studenter i Uppsala med utöver Wodehouseintresset även golf som också låg Wodehouse varmt om hjärtat. Wodehouse spelade ofta golf mot Conan Doyle. Spel och vadslagning ingick också liksom portvin i kvartettens umgängesvanor.

Min ambition är nu att efter 37 års medlemskap i WS försöka skriva en berättelse om fortsättningen på Vännernas arbete utifrån protokoll under de verksamhetsåren med utveckling från fyra Vänner och senare Wodehouseklubben från 1985.

Wodehouses Vänner invalde 7 april vännen Magnus Widebäck i klubben som förste medlem efter grundarna. Det märkliga är att fyra unga studenter i 26 års-åldern 1984 kom att skapa det blivande Wodehouse-Sällskapet som genom de snart 40 åren haft cirka 1000 medlemmar i Sverige. Vilka syften och kunskaper fanns bakom Vännerna? Vilken typ av medlemmar slöt sig till de fyra studenterna med golfintresset i grunden?

På nästa möte 7 april 1984 diskuterades en medlemsnål samt en uppvaktning av två viktiga nyckelpersoner med stor kunskap om Wodehouse. Förlagsredaktören vid Bonniers Georg Svensson, som sedan 1930-talet ansvarat för utgivandet av Wodehouseböcker, samt redaktören vid Vestmanlands Läns Tidning, Bengt Appelkvist, en mycket sakkunnig kritiker av Wodehouses författarskap. Dessutom beslöt man att sekreteraren Per skulle uppvakta Svenska Akademien om möjligheterna att ge Wodehouse ett postumt Nobelpris. Därefter antogs Wodehouse Vänners devis ”Håll ögonen på rupien” vars innebörd alla älskare av Wodehouseböcker bör känna till. Till nästa möte skulle medlemmarna upprätta förteckningar över sina innehav av Wodehouseböcker. Varje ny blivande medlem skulle anmodas

Sittande: Per Carlsson, Birgitta Hammar, Georg Svensson och Jonas Benedictsson. Stående fr. vänster: Charles Fletcher, Johan Huldt, Roine Sievo, Bengt Appelkvist, Ola Wärbo, Lars Moström, Mikael Persson, Lars Ljungqvist, Eyvind Hallnäs, och Magnus Widebäck

att hålla ett föredrag vid invalet i klubben över ett ämne rörande Wodehouses författarskap.

Verksamheten fortgick i gruppen under 1984 och ordförande Mikael Persson träffade Georg Svensson på Bonniers medan Per Carlsson intervjuade Bengt Appelkvist och berättade om Wodehouses Vänner vilket rapporterades 26 maj 1984. På detta diskuterades vilka förtjänta personer som skulle kallas till hedersmedlemmar av sällskapet. Ordföranden föreslog Georg Svensson, Cecilia Svensson, Birgitta Hammar, Charles Fletcher och Stefan Nordin. Den 27 oktober invaldes

Birgitta Hammar, Georg och Cecilia Svensson samt Bengt Appelqvist som hedersmedlemmar. Vid mötet 7 april 1985 diskuterades ett namnbyte på Wodehouses Vänner men beslutet uppsköts. Mötet beslöt att kalla ett antal namngivna personer i bekantskapskretsen, som skulle spela stor roll senare.

Den 27 april kallades till seminarium hos Georg Svensson varvid ett antal föredrag hölls av medlemmar.

Ordförande Mikael Persson sammanfattar i verksamhetsberättelsen för Wodehouses Vänner det första året. En stadga hade antagits och målsättningen att P G Wodehouse postumt måtte utses till Nobelpristagare. En viktig fråga ansågs vara om sällskapet skulle vara en sluten förening eller om det skulle verka för allmänt deltagande i Sverige. Hittills hade den närmaste vänkretsen dominerat vid medlemsinvalen, men nu blev allt fler medlemmar efter avlagda inträdesprov av kunnighet och intresse.

Medlemskretsen på 1980-talet var tänkt att vara begränsad och bestod i hög grad av belästa Wodehouseentusiaster som också blev kvar länge i föreningen som Åke Skeppare, Stig Siljedahl, flera medlemmar i familjen Bagge, Göran Bülow, Henrik Edvardsson (dessa båda från Drönarna 1987). Går man fram till 2020 finns utöver de riktigt gamla endast 20 medlemmar kvar som får räknas till veteranerna i WS.

Vid aprilmötet 1985 för Vännerna hos Georg Svensson med Birgitta Hammar hade Georg och Birgitta berättat om sina direktkontakter med Wodehouse beträffande översättningsproblem i texter med mera. I slutkapitlet av Georg Svenssons *Minnen och Möten* 1987 berättar Georg att han på 1920-talet ”mötte Wodehouse” i litteraturen och genast blivit helfrälst.

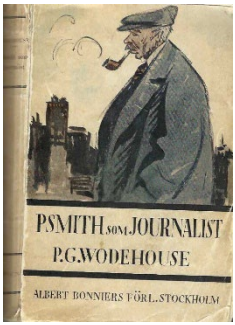

Redan i början av 1920-talet hade 7 romaner av Wodehouse blivit översatta på mindre förlag och Bonniers utgav sin första bok 1922 *Psmith Journalist.* Huvudansvarig för Wodehouseböcker på Bonniers från 1934 blev Georg Svensson. Birgitta Hammar översatte sin första Wodehousebok 1939, det skulle bli 53 totalt.

Georg berättade om sitt möte med Wodehouse personligen 1951 då Wodehouse fortfarande bodde i New York. Birgitta Hammar däremot hade enbart skriftlig kontakt flera gånger då hon stötte på något särskilt svårt

ställe att översätta. Däremot träffade hennes man Albert Wodehouse i Berlin på en tjänsteresa 1941.

Året Wodehouseklubben startar. Wodehouses Vänner ändrades till Wodehouseklubben 5 oktober 1985. En fråga var åter uppe till diskussion om medlemskapet i klubben skulle begränsas, men inget beslut togs. Den 18 mars 1987 antogs dock till slut ett beslut om fritt tillträde till klubben: ”*Som associerad medlem antas den som eljest önskar inträde i klubben.”* Därmed lämnades den slutna organisationen, och vem som helst kunde söka inträde. Vad jag förstår av diskussionen inom Wodehouseklubben så ville man begränsa antalet medlemmar för att upprätthålla den nära kamratliga kontakten i ”Vännerna”. Att skapa en stor Sverigeomfattande förening var inte målsättningen för upphovskretsen.

Drönarklubben bildades i Stockholm 1986 och hade som mest drygt 40 medlemmar, men verksamheten var inte omfattande och klubben smalt ihop. 17 april 1988 noterar jag i mötesprotokollet hos Drönarna att man skulle sondera möjligheten av att slå ihop sig med Wodehouseklubben. Drönarna hade då 42 medlemmar medan Wodehouseklubben bara hade 27 medlemmar. Detta medförde att ett flertal sökte sig till Uppsalaklubben där många kom att stanna kvar.

Medlemsutvecklingen under åren. De fyra som startade ”Vännerna” blev 1984 endast nio medlemmar. Under följande år ökade medlemsantalet med tio nya, som Charles Fletcher, en kunnig Wodehouseexpert som skrev många artiklar samt Eyvind Hallnäs, vår ständige revisor i över 30 år. Även Åke Skeppare invaldes då. Mellan 1986–1987 kom endast två nya medlemmar, Stig Siljedahl och Bengt Malmberg samt 1988 blivande ordförande Jacob Bagge.

1990 avgick Mikael Persson och klubben fick en kvinnlig ordförande Anna-Carin Jakobsson till januari 1994 då Jacob Bagge blev ordförande i 4 år innan Sven Sahlin tog över från 1998 till 2017.

Aktiviteter för Sällskapet över tid. De allra äldsta medlemmarna inbjöds av ”The English Theatre Company” till premiären av *Good Morning Bill* den 4 oktober 1985, baserad på bonusboken *Doctor Sally* från 1932. Golftävlingarna Ordförandens Pokal och Grevskapsmästerskapet upphörde gradvis i och med att de gamla deltagarna efter hand slutade. Dock höll golftävlingarna sig vid liv ända in på 2000-talet.

När Jacob Bagge övertog ordförandeposten 1994 startade en ny epok

i sällskapet. Jacob och Göran Bülow skapade en stencilerad informationsskrift *Jeeves* som utkom maj 1993-december 1997. Planer hade funnits att framställa en 3:e Jeeves i samma format som 1986 och 1988, men frågan föll på grund av kostnaden. De två första programbladen i A3-format 1986–1988 hade sålts på gatorna i mellansvenska städer. Nu blev det ett nyhetsblad i A4 med Göran Bülow och Jacob Bagge som ansvariga. En första *Ukridgenovell* översattes av Jacob, men det skulle inte bli en fortsättning på den förrän 2021 då en komplett illustrerad bok översattes med alla 19 novellerna och illustrationer ur *Cosmopolitan.* Ett verkligt fynd som vi dock får sälja endast till 2024. Klubben blev medlem i De Litterära Sällskapens Samarbetsnämnd några år och den kunde erbjuda en utmärkt sammanträdeslokal.

Medlemsutvecklingen var långsam på 1980-talet. 1989, tack vare Drönaröverövergångar gick föreningen plus med 12 nya medlemmar och 1990 uppgick antalet till 34. 1991 hade Wodehouseklubben hela 94 medlemmar.

Medlemstillströmningen var klen och man planerade för annonser i *Grönköpings Veckoblad* och *Svensk Golf* maj 1995 men 1999 hade WS tack vare vår nya årsbok ökat till 150.

Medan man diskuterade PR-frågan för WS kunde Jacob Bagge och Göran Bülow anmäla att man i USA börjat med information via det vi idag kallar internet. Jacob refererade i majnumret 1996 datoriseringens framsteg och tog upp problemet med WS´ allt större bibliotek. I samma nummer noterar Jacob Bagge att WodehouseSällskapet hade etablerats.

1996 träffade jag Åke Skeppare på ett frimurarmöte i Uppsala, och samtalet kom snart in på Wodehouse. Åke Skeppare med hemvist i Sigtuna hörde sig för om vi kunde deponera vår Wodehousesamling i Märsta stadsbibliotek, vilket man reagerade positivt på, och jag blev mellanhand mellan Sällskapet och biblioteket, som fick en inträdesdonation av mig om 65 Wodehouseböcker. Den kompletta samlingen fanns kvar till 2021 då vi måste lämna biblioteket. Samlingen realiserades till medlemmarna. Oktober 1996 kom näst sista meddelandet från Jacobs hörna med referat av begivenheter på Skansen som WS eventuellt skulle kunna göra PR på. Den stora sensationen var dock Robert Palms utskåpning av Åke Skeppare i Ordförandens pokal.

Det sista stencilerade numret kom 1997 och skildrade ett minnesvärt besök hos Eyvind Hallnäs orgel i Sala. Eyvind har stor kompositörs-

Med på bilden är utan inbördes ordning bl.a. Anthony Eyre, Eyind Hallnäs, Anna Lalic, Sven Sahlin, Jacob Bagge, Bengt Malmberg, Åke Skeppare, Gertrud Hallvig, Robert Palm, Per Lind, Göran Bülow, Boel Engarås, Rolf Naesenius och Mait Wennergren.

förmåga och i USA vann han ett förstapris för en komposition till Wodehouse.

1998 hade en ny proffsig *Jeeves* debuterat som en häftad årsbok. Den publicerade artiklar av kunniga medlemmar i WS under Åke Skeppares ledning, och den blev en verklig succé och ökade medlemstalet till över 230. Till julen 2023 väntar Björn Bergströms sista *Jeeves* efter 15 års ansvar. En årsskrift av högsta klass. 1998 fick också sällskapet en ny ordförande med stor erfarenhet, Sven Sahlin.

Årsmöte vid Lilla Hornsberg. Kontakten mellan styrelsen och medlemmarna blev *Blandings Blandning* 2003 som fungerade väl med en ny entusiastisk redaktör, Anna Lalic,

medlem 2001. Jag minns hennes entusiasm vid det första mötet i DELS-stugan och redan hennes första *Blandings Blandning* vittnade om mycket stor kännedom: ”Wodehouse i Sverige: litteratur och filmer”. Ett minnesvärt studiebesök anordnades av henne på Svenska Filminstitutet då vi fick se de två svenska klassiska filmerna byggda på Wodehouse romaner: Den första var *Blixt och dunder* från 1938 och den andra kom 1945 i form av *Gomorron Bill* som spelades in 1945. Märkligt att se den senare som bygger på samma bok, *Good Morning, Bill,* som blev bonusbok 2022. Båda avviker en hel del från originaltexterna men är väl värda att se trots sin ålder. Annas insatser de år hon ännu hade tid av familjeskäl var höjdpunkter av kulturella erfarenheter.

Ett annat projekt startades 2007 av Tomas Prenkert och Bengt Malmberg. Tomas hade hört av sig till Sällskapet om någon fanns som samlade Wodehouses översättningar i svenska tidskrifter och hade själv funnit noveller ända tillbaka till 1912. Vi kom att samarbeta genom hans forskningar i svenska antikvariat och jag många timmar på Carolina Rediviva universitetsbibliotek där enligt svensk lag alla tidningar som trycktes lagrades. 2008 hade vi funnit samtliga översatta noveller ur antologin *Young Men in Spats* som vi publicerade som *Drönarhistorier*. Vi frågade WS styrelse om den stödde en tryckning. Det gjorde man till en början i styrelsen, men beslutet togs tillbaka efter protester från två styrelseledamöter. Vi fick på egen hand driva projektet och boken sålde bra.

Samma visa 2010 med en större antologi där vi kunde trycka upp alla udda noveller som inte fanns utgivna i Sverige i antologin *Bland lorder och drönare* 2011. Det innebar att vi med 14 noveller täckte in alla noveller i svenska veckotidningar 1926–1971. Vi påbörjade en tredje antologi *I sällskap med P G Wodehouse* 2015 och då ändrade sig ordföranden Sven Sahlin och ville att medlemmar i WS borde vara med i arbetet och översätta några av de 17 originalhistorier som aldrig skulle komma att översättas på vanliga förlag. Sällskapets senaste insats blev att publicera alla 19 Ukridge-historierna i en samlad illustrerad antologi 2021 som ännu kan köpas till och med 2024.

WodehouseSällskapet växte starkt tack vare Jeeves 1998–2007 till 230 medlemmar 2007 men har tappat till 119 medlemmar 2023. Medlemmarna har ”åldrats” och genomsnittsåldern är nu cirka 70 år. Nyrek-

ryteringen ligger på runt 5 medlemmar per år. Uppenbarligen är utbytet för medlemsavgiften, årsskriften *Jeeves* samt en ”Bonusbok” med översättning av långnoveller av Wodehouse inte tillräckligt.

Att uppgången i början på 2000-talet helt berodde på *Jeeves* är klart. 2019 kom en markant ökning efter ordföranden John Petterssons deltagande i radioprogrammet Snedtänkt, en insats som nådde många.

Under Sven Sahlins ordförandetid 1998–2017 mådde Sällskapet bra med stort deltagande i de olika typer av möten som Sven tog initiativ till. Sven skötte förtjänstfullt kontakterna med de engelska och amerikanska sällskapen och inte minst Tony Ring. Även hemsidan månade han om men den har sjunkit betänkligt i betydelse. Att inte vårt fina Wodehousebibliotek i Märsta kom till sin rätt kan ingen lastas för. Och Sven kunde likt den första styrelsen under Mikael Persson bjuda på lite portvin när något bra skulle firas. Vi måste försöka återvinna trivseln i olika möten. Låt oss få en nytändning under jubileumsåret.

WodehouseSällskapet - framtiden
Efter berättelsen om utvecklingen under 40 år vill jag tillfoga några personliga tankar om framtiden. Jag går tillbaka till nyårsaftonen 1983 då idén kläcktes på Östgöta nation i Uppsala. De tre som satt där, Mikael, Johan och Lars var nära vänner i två intressen: de spelade golf och de (inklusive Per) var hängivna Wodehousefans som trivdes tillsammans. Och de hade flera liknande nära vänner vilket var orsaken till att de ville starta en liten ”Vänklubb” för större utbyte av båda intressena, men den stannade av efter 21 medlemmar. Då var motivationen social och inte att skapa ett större WS. Medlemskap förutsatte dessutom inval och presentation av sitt kunnande och kunna träffas under trevliga sociala former.

Jag har själv genom medlemskap i Englands och USAs sällskap sedan 2007 - 2012 noterat hur de arbetar både nationellt, det engelska i synnerhet och lokalt nationellt (USA med över 25 delstatsträffar). Vi har i Sverige provat liknande organisation i Scones i Skåne och Goats i Göteborg vid sidan av årsmötesträffarna i Stockholm/Uppsala. Till årsmöten senaste år har det inte varit möjligt att samla mer än runt 15 medlemmar. Medlemmarna just nu finns till ca 50 procent vardera i Storstockholmsområdet och i övriga Sverige med många trogna medlemmar.

Wodehousebiblioteket i Märsta åren 1998 - 2021 blev en parates med få

lån. Att sprida Wodehousetexter via nätet eller i bonushäften på våren ger hyfsat deltagande hittills - men i avtagande form. Bulletiner likt Jeevesvarianten 1993 och *Blandings Blandning* 2003–2013 har prövats via utskick som gjort det lättare att sprida information och Wodehousetexter. Lokala träffar är däremot på tillbakagång.

Under perioden 1960–1990 var pocketutgivningen lönsam för förlagen i serier om 10–15 häften. Inget förlag har nu vare sig råd eller intresse att ge ut pocket. med färre Wodehouseläsare, speciellt i yngre åldersgrupper. Vår senaste *Ukridge-antologi* går dåligt trots att den innehåller 85 procent nyöversatta historier. Antologierna 2010-2011-2015 gick bra med bortglömda novellsamlingar.

När jag hade läst massor med sidor och årsredogörelser, initiativ att bredda Wodehouseintresset, de första 10 årens starka engagemang att forska i Wodehouses verk och hålla föredrag om hans historier och persongalleri, som blivit världsberömda begrepp började jag tänka, hur berömd skulle han ha blivit om inte fångenskapen i Tyskland under kriget hade lockat fram avundsjuka engelska författare till obestyrkta angrepp. I Sverige var det aldrig någon tvekan om att Wodehouse hörde hemma bland demokratiernas företrädare.

Det stora bekymret för oss är att kommande generationer i Sverige går miste om en berättarkonst som inte har överträffats under och efter hans tid på jorden. Efter 40-årsjubileet nästa år får vi kanske bereda oss på ett krympande WodehouseSällskap. Viktigt att undersöka vad medlemmarna önskar i fortsättningen. Det är upp till oss!

JENNY GUSTAFSSON
KAPITLET GOATS

Det lokala kapitlet på landets västra sida har träffats regelbundet sedan 2009. Den röda tråden har varit små utflykter och pubbesök genom de senaste åren. Namnet The Goats tror jag vi fick hjälp med från Lennart Weidenholm som länge ledde Scones i Skåne. Inför en av de första träffarna ringde några lokalt boende entusiaster runt eller skickade brev till alla som bodde på landets västra sida och flera nyfikna kom till puben Bishop's Arms vid Järntorget.

Upptagningsområdet för det västra kapitlet innefattar ungefär Västra Götaland och Bohuslän och ambitionen har varit att försöka ses två gånger per år, en vårträff och en höstträff. En annan ambition har varit ett visst anglofilt tema som märkts i de utflyktsmål som valts och som ofta kunnat härledas till brittiska familjer som byggt hus eller fabriker i området eller mat som kommer från de brittiska öarna.

Ett exempel på detta är en tidig utflykt som gick till Tjolöholms slott i Fjärås i augusti 2010. Tjolöholms slott är passande nog Nordens främsta Arts and Crafts-anläggning. Gruppen hade avsatt tid för en guidad visning av slottet och det var också inplanerat en introduktion i cricket som avslutning med den rätta utrustningen. Det niohövdade sällskapet samlades för en avslutande picknick och samtalade om slottets historia samt engelska lorders och gentlemens annorlunda val av idrott och hobbies.

Gruppen träffades även innan dess, då hemma hos varandra och det gjordes också en utflykt till Torpa stenhus utanför Ulricehamn.

2014 – 2023

I Jeeves finns det nedskrivet vad Goats haft för aktiviteter mellan åren 2014-nutid.
Vår vinterträff 2014 hade vi i mars på Old Beefeater Inn i Göteborg. Vi var 6 personer där inklusive den externa gästen Lennart Weidenholm från Scones.
Den våren hade vi också en andra träff i maj då vi stämt träff i Trädgårds-föreningen i Göteborg. Vi besökte Palmhuset, som ju är en mindre kopia av Crystal Palace i London, strosade i parken, drack te på Rosenkaféet och pratade en del om höstens begivenheter i sällskapet.
I augusti gick utflykten till Jonsereds fabriker där vi umgicks och lärde oss mer om platsens kopplingar till Storbritannien (Jonsered grundades av två skottar 1833). Vi fikade på Café Grindstugan och besökte Jonsereds trädgårdar som under fyra år återskapats till de blomstrande trädgårdarna som omgav herrgården på 1800-talet.
I november 2014 hade vi en avslutande träff några stycken i centrala Göteborg då vi såg på Jeeves och Wooster-avsnitt från tv-serien som spelades in i början av 90-talet. Till detta åt vi hemlagad Afternoon Tea.

I februari 2015 träffades medlemmar från Goats på lunch och prat på puben John Scott på Avenyn i Göteborg. Medbjuden på mötet var också John White från the Anglo-Swedish Society, som tagit kontakt några månader tidigare. Inför mötet hade några läst

boken ”Joy in the morning”, eller ”Bravo, Jeeves” på svenska, som i slutet av 2014 hamnade på 66e plats på The Guardians lista över de 100 bästa romanerna någonsin. Boken tillsammans med Plums författarskap i stort diskuterades och dessutom förekom en del bokförsäljning och en viss fördjupning i Wodehouse kopplingar till musikaler.
Träffen i augusti det året spenderades på Sjöfartsmuseet i Göteborg där vi som mötte upp såg utställningen Amerikafeber som handlar om Svenska Amerika Linien som gick mellan Göteborg och New York mellan åren 1914 och 1984. Vi pratade om PG Wodehouse första resa till Amerika och hur han också dog där.

Den första träffen 2016 skedde i februari och vi träffades återigen på puben John Scott på Avenyn i Göteborg där vi åt och umgicks. En nybliven medlem bidrog till gruppens trevnad.
En lördag i juli var några i gruppen med på ett lunchmingel i Slottsskogen i Göteborg tillsammans med the Anglo Swedish Society som bjudit in oss för att prata om möjliga framtida samarbeten eller fortsatta besök på varandras träffar. Vi bestämde då att ha en gemensam träff under hösten men eftersom deras planering redan var gjord så blev temat för träffen Shakespeare som de valt att uppmärksamma just det året.

I september träffades vi i Slottsskogen i Göteborg och spelade minigolf till Plums ära med finfina deltagare ur litteraturskatten som Agatha och Florence. Vinnare blev Bertie som vann med två knappa poäng över Gwendolyn! Efteråt fikade vi och planerade nästa träff.

I oktober var det så dags för den gemensamma träffen med Anglo Swedish Society; tema Shakespeare. Programmet löd som följer: “To Be or Not to Be Shakespeare – that is the question of authorship. Det var en rolig och väldigt väl förberedd kväll, något vi önskade att vi kunde kopiera men vi var osäkra på hur god uppslutningen skulle bli.

Den första träffen 2017 skedde återigen på puben John Scott på Avenyn i Göteborg. Då pratade vi om att träffas och se på cricket tillsammans i Göteborg vilket vi gjorde i maj samma år. Cricket spelas bakom Kvibergs gamla regementsbyggnad i Göteborg och den dagen vi var där så mötte hemmalaget ett lag från Kalmar. De invecklade cricketreglerna klarnade allt eftersom, tack vare en oss närstående person som (mycket) tålmodigt förklarade och visade med kroppen.

Den tredje träffen för året skedde i oktober och bestod i ett konsertbesök, något som vårt kapitel inte varit på tillsammans tidigare. För 26e året i rad genomförde Göteborg Symphonic Band en konsert de kallar PROMS, det året med Kalle Moraeus och Niklas Asknergård som solister. Likt den brittiska förlagan avslutades konserten, som skedde i Göteborgs konserthus, med Edgar Elgars ”Pomp and Circumstance” vilket fyllde oss med eufori hela vägen till puben efteråt.

Den första träffen 2018 skedde som så ofta förr på puben Bishop’s Arms men denna gång vid Järntorget i Göteborg. Vi har hittat ett favoritbord i ett inre rum och detta året hade vi förmånen att få tävla i ett quiz som en av våra nyare medlemmar hade satt ihop. Senare det året var vi några som möttes för en spontanträff för att bekanta oss med sällskapets då ganska nytillträdde ordförande, John Pettersson. Vi tyckte att eftersom han då var bosatt i Göteborg och medlem i vårt kapitel så kunde vi ta tillfället att träffas i verkliga livet och det var mycket trevligt. 2018 upprepade vi dessutom succén från året innan och besökte även det året Göteborgs konserthus på The Proms. En lördag i november kunde vi njuta av Göteborg Symphonic Band och det årets inbjudna gäster i form av Tommy Nilsson och Maria Möller. Efter konserten besökte vi dessutom samma pub som året innan, så nöjda var vi med maten där.

Under 2019 hittade vi på något nytt tack vare att en av sällskapets och kapitlets nyare medlemmar tog på sig att introducera oss andra i den nobla sporten snooker. Vi träffades på Kville biljard, en av inte så många biljardhallar i Göteborg med snooker-

bord och dessutom ett bra kök. De flesta av oss hade sett glimtar av sporten på TV och någon hade provat på men på det stora hela var vi noviser. Likt cricket har snooker en mängd regler och vi kunde så klart inte sätta oss in i dom alla men vi fick förutom lite historik även en känsla för sportens spelsystem samt en ökad förståelse för hur oerhört skickliga de bästa spelarna är. Det var mycket uppskattat.

Under 2020 hade vi endast en träff och den gick av stapeln den sista dagen i februari. Vi träffades på Karlssons Garage och Bar i Göteborg som vi fått rekommenderad av en lokal medlem. Vid tidpunkten kunde ingen av oss ana hur året skulle komma att bli så vi gjorde upp lite planer på att träffas under våren/försommaren men dessa rann ut i sanden i takt med att pandemins restriktioner skärptes.

Under 2021 förekom inga lokala träffar i kapitlet på grund av pandemin.

I februari 2022 hade vi en mycket trevlig träff på en pub på Avenyn där vi också fick nöjet att bli bjudna på maten av den trogne medlemmen Erik som berättade att han just fyllt 75 år. Efter det har det varit stilla i kapitlet av olika skäl men vi har på olika våra håll besökt den nyöppnade engelska bokhandeln i Göteborg, The English Bookshop, som öppnade i september året innan.

I skrivande stund har vi inte haft någon träff 2023 och vi har inte heller någon inplanerad. Genom åren har den lilla men trogna gruppen tampats med utflytt, barnafödslar och bekymrande hälsoläge hos närstående. Det har under åren också funnits gott om medlemmar med många järn i elden som inte kunnat delta men som reagerat positivt på kapitlets utskick. Om inte annat kommer PROMS igen. Så länge det finns liv finns det hopp!

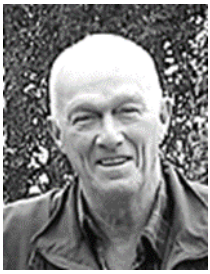

BJÖRN BERGSTRÖM

SCONES -
Ett avslutat kapitel

I Jeeves 2013 berättar Henrik Dieden om intensiva Plumdagar i Skåne under medverkan av Tony Ring som först krönte Ängavallens Prinsessa till Dronning och sedan deltog i Litteraturens Vänners Wodehouse-arrangemang i Malmö. Dagen därpå talade han om golf på en Wodehouseafton ordnad av Scones och tre skånska golfklubbar.

Nästa gång det sydliga kapitlet rapporterar i Jeeves är 2015 då Lennart Weidenholm noterar att 2014 var det sjunde året i kapitlets ärorika historia och att man var tolv medlemmar som träffades tre gånger om året. Man besökte bland annat sin egen Dronning på Ängavallen och döpte hennes åtta kultingar. Fritz Reinhold rapporterade från gruppens besök i London med många begivenheter, däribland en av Norman Murphys berömda stadsvandringar. 2016 kom ingen rapport men året därpå berättade Fritz Reinhold om kapitlets aktiviteter med det Dronesinspirerade Kort-i-Hattspelet och det årliga besöket hos Dronningen. 2018 kom den sista rapporten från Scones med bland annat en redogörelse för ett besök på StormP museum i Köpenhamn. Året därpå meddelade Lennart Weidenholm att Scones lämnar WodehouseSällskapet och kort därefter hade många av sconsen även lämnat WS.

Henrik Dieden upplyser per telefon att verksamheten i princip nu ligger nere, och han säger ”allt har sin tid”.

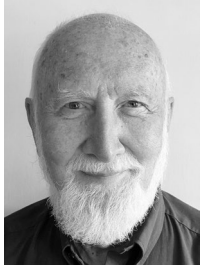

BENGT LINDH OCH GÖRAN EURENIUS
WODEHOUSES VÄNNER I MÄLARDALEN

Första mötet i Västerås vid Anundshög 16 januari 2016. Jacob Bagge, Bengt Lindh och Göran Eurenius stående

Sverige är ett avlångt land. När man skall träffa andra människor kan ibland avstånden kännas alltför långa. Javisst kan man åka till Stockholm – men för alltför många medlemmar kan resan kännas för lång och kostsam och eventuellt innebära en övernattning.

Inget hindrar oss från att ändå träffas på närmare håll inom det egna geografiska området. Visserligen ligger Stockholm inom rimligt avstånd från Västerås, Sala och Uppsala, men vi har under åren haft några träffar i dessa städer. Av vad vi upplevt hittills har de varit positiva ur medlemmarnas (deltagarnas) synvinkel. Att de gick att genomföra berodde på att flera lokalt boende deltagare vid varje träff hade tagit på sig ansvaret att hjälpa till på ”hemmafronten” det vill säga boka lokal, ordna med förtäring, lämpligt program med mera.

Vi inledde dessa sammankomster – som vi kallade ”områdesträffar” – i Anundshögs besökscentra strax norr om Västerås lördagen 16 jan 2016. Trots att det var snöigt och kallt så kom ändå cirka 15 personer. Sedan de serverats en god buffé fick de en kort information om det fantastiska

Bengt Lindh i berättartagen, Västerås 16 januari 2016

fornområdet. Därefter berättade Jakob Bagge bland annat om PG Wodehouse och Wodehouse-Sällskapet. Flera av besökarna hade inte sett varandra på många år och det saknades inte intressanta samtalsämnen. Allt blev mycket lyckat och det beslutades att åter ha en träff och att då förlägga den i närbelägna Sala.

Eyvind Hallnäs som är en mångårig medlem i WodehouseSällskapet stod som värd för detta

möte som ägde rum den 14 maj på Aguelimuseet i Sala och avslutades vid Sala silvergruva.

Deltagarna fick vid inledningen på museet en kort information av konstintendent Å C Danell och när alla förtärt sitt kaffe eller té visades den värdefulla konstsamlingen. Per Carlsson berättade sedan om bildandet av WodehouseSällskapet som då nått en framgångsrik nivå. Eyvind Hallnäs avslutade besöket på Aguelimuseet med att på deras flygel framföra några uppskattade verk innan alla förflyttade sig till Sala silvergruvas värdshus där mat intogs. Arrangörerna hade gjort upp ett trevligt program som deltagarna med glädje tog del av. Några av deltagarna passade på att gå en kostnadsfri guidning på silvergruvans område och fick då se äldre gruvschakten vars malm hade hög silverhalt. De bidrog i hög grad till att Gustav Vasa kunde bilda nationalstaten Sverige.

Möte i Sala 14 maj 2016. Per Carlsson berättar om starten på sällskapet. Eyvind Hallnäs lyssnar andäktigt liksom de övriga mötesdeltagarna.

Områdesträffarna 2016 för Mälardalens Wodehousevänner avslutades 20 augusti med en träff i Uppsala. Efter god picknicklunch i Engelska Parken bestående av bland annat fish and chips fick vi en intressant guidad visning av domkyrkan, och besökte The English Bookshop. Hela dagen hade vi ett strålande väder.
Den 3 september 2017 bjöd Philip Widell in till

Picknick i Engelska Parken under mötet i Uppsala 20 augusti, 2016

Mötet avslutas i The English Bookshop.

ett trevligt möte i Gamla Uppsala. Tyvärr var det få som kom men enbart att träffas på Odinsborg och äta en god lunch blev en god kompensation för detta. En av deltagarna var en äldre herre, Kurt Ivarsson, som nyligen blivit medlem och när han tog del av den rikhaltiga utgivningen av PGs böcker lyste ögonen på honom. Mina tankar gick direkt till alla som går miste om PGs verk på grund av okunskap. Besöket avslutades hemma hos Philip Widell i hans trevliga bostad.

Bengt Lindh guidar Louise Skeppare, Philip Widell och Morgan Tholsén bland sevärdheterna i Gamla Uppsala

Louise Skeppare och Kurt Ivarsson låter sig väl smaka på Odinsborg

Gemensamt för dessa träffar har varit att deltagarna haft möjlighet att anskaffa nya eller begagnade Wodehouseböcker. Flera av dessa träffar finns rapporterade i WodehouseSällskapets uppskattade årsbok JEEVES.

Under många år träffades WodehouseSällskapet årligen i Stockholm. Dessa möten var mycket uppskattade och styrelsen ansvarade för dem. En god middag stod alltid på programmet samt nyheter från Wodehousesällskap i andra länder. De var välbesökta och gjorde att gemenskapen i sällskapet ökade.

Bilder och bildtexter Björn Bergström

BJÖRN BERGSTRÖM

PGW, WS OCH NOBELPRISET

WodehouseSällskapet liksom dess föregångare hade som främsta syfte att verka för att P G Wodehouse postumt skulle tilldelas Nobelpriset i litteratur.

Man insåg dock svårigheterna i och med att Wodehouse bryter mot Akademiens tre huvudregler, han är känd, begriplig och rolig, men man lovade att aldrig ge upp.
Redan första året avsändes den 7 april 1984 ett ganska pockande brev till Akademien i ärendet, men man fick inget svar.

Brev nummer två skickades 6 september 1986, Johan Huldt inleder med att uteblivet svar från Akademien helt beror på postverket som aldrig fungerat tillfredsställande. Men det viktigaste är naturligtvis felaktigheter i stadgan för Akademien som snarast måtte korrigeras. Nobels angivna villkor att priset endast kan utdelas till en levande författare är orimligt och utesluter de största och mest lästa författarna som Wodehouse. Ändringar av stadgan måste därför snarast vidtas.

Ej heller detta brev fick något svar, vilket man kan ha en viss förståelse för.

Birgitta Stenberg, väl mest känd för sin livsstil, var allt sedan barndomen ett hängivet Wodehousefan. Det kan man se i SVTs program ”Alla vilda” som följde henne på en resa i Europa och USA där hon sågs liggande på mage med sitt anteckningsblock på en gräsplätt i San Fransisco och man kunde tydligt se ”Wodehouse” och ”Bertie” över hennes axel. Hon var givetvis medlem i WS och 2010 föreslog hon att vi i stället skulle föreslå ”ett Akademiens heders-omnämnande av döda, under sin livstid ej belönade författare, vilka det finns

gott om – från Strindberg och framåt – och att P. G. Wodehouse blir den förste att hedras på detta sätt. Det skulle så att säga, bli en Akademiens motsvarighet till den inom många idrotter förekommande Hall of Fame.”

Svenska Akademien
Källargränd 4

11129 Stockholm

Stockholm den 26 september 2010

Herr Ständige Sekreterare!

Ett hedersomnämnande till P.G. Wodehouse!

WodehouseSällskapet i Sverige grundades 1984 och har bl. a. som mål att verka för att Svenska Akademien postumt tilldelar P.G. Wodehouse Nobelpriset i litteratur. Eftersom Wodehouse bryter mot Akademiens tre huvudregler: han är känd, rolig och begriplig, inser Sällskapet de hart när oöverstigliga svårigheterna. (Dario Fo torde vara undantaget som bekräftar regeln.)

Vi vill därför föreslå ett Akademiens hedersomnämnande av döda, under sin livstid ej belönade författare, vilka det finns gott om – från Strindberg och framåt – och att P.G. Wodehouse blir den förste att hedras på detta sätt. Det skulle, så att säga, bli en Akademiens motsvarighet till den inom många idrotter förekommande Hall of Fame.

För WodehouseSällskapet

Sven Sahlin Björn Bergström Birgitta Stenberg

Brevet skickades den 26 september 2010, ständige sekreteraren Peter Englund svarade,

”Mina vänner!
Jag har emottagit ert förslag om att inrätta ett hedersomnämnande av döda, ej belönade författare. Tyvärr måste jag meddela er att det tänker vi inte göra.
Med vänlig hälsning
Peter Englund.”

Trots den ändrade målsättningen togs punkten 1 under Syfte inte bort förrän 2015.

När Sara Danius presenterade 2017 års Nobelpristagare i litteratur Kazuo Ishiguro sade hon bland annat ”The Remains of the Day 1989 inleds som en berättelse av P. G. Wodehouse”.
Detta tog vi fasta på och skickade redan den 13 december ett brev med förhoppning att tiden nu skulle vara mogen för ett Akademiens hedersomnämnande, vi fick ett mycket vänligt svar men ej heller denna gång fick vi gehör för vårt förslag.
Här följer ett utdrag ur Svenska Akademiens ständiga sekreterares Sara Danius presentation vid Nobelprisutdelningen 10 december 2017: ”Ishiguros berättelser är som mentala avklädningsnummer. Återstoden av dagen, som väl är den mest berömda romanen, den inleds som en bok av P.G. Wodehouse och berättar om en engelsk butler som är på väg till en gammal bekant. Innan vi vet ordet av är vi också på väg, rätt ned i existensens avgrund.”
Och här ett utdrag ur en intervju gjord av Jessica Gedin med bibliotekarien Jenny Lindh och författarinnan Maj-Gull Axelsson under Nobelmiddagen:
Jessika Gedin: Han (Ishiguro) har ju alltså blivit anklagad för att inte ha nå’n humor, hela Svenska Akademien och Sverige har blivit anklagade för att inte ha nå’n humor, av en journalist på Washington Post som skrev att priset återigen ytterligare ett år gick till en författare som skriver om ”tiden, minnet och dödligheten, kallt rostat bröd och ensamma figurer, som stirrar på fula tapeter”. Jenny, Ishiguros humor, hur står det till med den?
Jenny Lindh: Jag älskade det angreppet. Det var så roligt. Jag tänker Svenska Akademien, de måste ha skrattat ännu mindre den här hösten. Nästa år så, jag vet inte, då kanske det är en så’n här kriskonsult från Säffle som får litteraturpriset. Men Ishigurohumorn: Faktum är att han är oerhört rolig när han vill. En av inspirationskällorna till Återstoden av dagen är ju ärkehumoristen P. G. Wodehouse. Majgull Axelsson: Ja, det är klart (skratt).
Jenny Lindh: Och jag menar, alla ni som har läst den vet ju: De här partierna när den stela butlern Stevens försöker lära sig skämta till exempel, de är ju oerhört tragikomiska. Det finns en novell i novellsamlingen Nocturner som är bland det roligaste som jag har läst nå’nsin, faktiskt. Det är som en Woody Allenfilm, fast bättre.

Majgull Axelsson: Den har inte jag läst, men jag håller med dig om att den här butlern skulle inte vara möjlig utan P. G. Wodehouse, förstås.

(Detta beskrev Göran Bülow i Jeeves 2018)

Man kan tveklöst säga att vi gjort vårt bästa för att vår store författare skulle få det erkännande från Svenska Akademien som han förtjänar.

Svenska Akademien
Källargränd 4
111 29 Stockholm

Västerås den 13 december 2017

Fru Ständiga Sekreterare

Det var med stor glädje vi i WodehouseSällskapet noterade din förtrogenhet med P G Wodehouse och hans verk. Sällskapet har under åren envist argumenterat för att Akademien skulle uppmärksamma den jämte Shakespeare störste förnyaren av det engelska språket och främste humoristiske författaren genom tiderna.
(Shakespeare tillskrivs 2035 nya ord och uttryck, runt 600 i Hamlet och Wodehouse har mer än 1600 i The Oxford English Dictionary)

2010 föreslog vi ett Akademiens hedersomnämnande av döda, under sin livstid ej belönade författare och att P G Wodehouse skulle bli den förste att belönas på detta sätt, se bifogad kopia.
Dåvarande sekreteraren ville inte göra detta, men nu kanske tiden är mogen.

För styrelsen i WodehouseSällskapet

Björn Bergström

Björn Bergström
Uniformsgatan 17
723 50 Västerås

SVENSKA
AKADEMIEN

WodehouseSällskapet
Björn Bergström
Uniformsgatan 17
723 50 Västerås

22 januari 2018

Bäste Björn Bergström,

Tack för ditt intressanta brev, ställt till Sara Danius och daterat den 13 december 2017, och inte minst för den mycket läsvärda och underhållande årsskriften som du bifogade.

Svaret på din fråga, om ett Akademiens hedersomnämnande av döda (i detta fall P G Wodehouse), måste dock tyvärr bli detsamma som för drygt sju år sedan, att tiden för detta fortfarande inte är riktigt mogen.

Jag önskar dig mycket nöje och lycka till med ditt fortsatta arbete i sällskapet!

Vänliga hälsningar

Håkan Nygren
Handläggare och redaktör

SWEDISH ACADEMY
Mail: Box 2118, SE-103 13 Stockholm, Sweden. Visit: Källargränd 4, Stockholm.

SARA GRANATH

RAYMOND CHANDLER OCH PG WODEHOUSE = SANT?

Raymond Chandler? Vad tusan har han med PG Wodehouse att göra, kan man undra. Och jag hade heller aldrig ställt mig frågan om jag inte nyss på radio hört dem kallas två av det engelska språkets största stilister.

Så jag började min undersökning, och det visade sig förstås att den sparsmakade kriminalförfattaren och den oerhört produktive humoristen hade en hel del gemensamt, redan i det yttre livet.

Det mest tydligt gemensamma är att de båda gick på Dulwich College, i London. Kanske var språklig stilkänsla något som fanns ingrott i väggarna i denna skola?

Raymond Chandler föddes i Chicago, Illinois 1888 och dog i La Jolla, Kalifornien 1959. Han var alltså amerikan, men levde också under många år på moderns hemland Irland och senare som en naturaliserad britt. Bland annat var han kusin till en skådespelare på Royal Shakespeare Company.

PG Wodehouse föddes i Guildford, England 1881 och dog 1975 i Southampton, New York, efter att under andra världskriget bott några år i Frankrike.
Växlingen mellan länder, främst Storbritannien och USA förenar alltså de båda författarna, liksom att de båda tillbringade tid i Hollywood, dock aldrig samtidigt.

För mig är Chandler bäst känd genom filmer, alltså de filmer där Humphrey Bogart blev synonym med Chandlers detektiv Philip Marlowe. Wodehouses böcker har också filmats, förutom de många andra insatser han gjort inom teatern och filmen, men jag har nästan enbart varit läsare.

Och liksom Chandler är känd för Marlowe, är Wodehouse mest känd

för Bertie Wooster och Jeeves, Lord Emsworth och hans älskade gris Dronningen och ett antal andra vimisiga unga män, klipska flickor och lagom stränga fastrar och mostrar. Även om hans intriger är välkonstruerade, tror jag att man minns hans figurer bättre än vad som hände.

Nu till stilen. Jag gav mig på Chandlers *The Big Sleep,* boken. Där berättar privatdetektiven Philip Marlowe historien i första person liksom till exempel Bertie Wooster gör det hos Wodehouse. Och liksom Marlowe har kontroll över berättelsen är det från början uppenbart att Chandler har total kontroll över sitt språk, precis som vår vän Plum.

Och liksom han använder Chandler sig av lite ovanliga anspelningar och metaforer. Redan på första sidan i *The Big Sleep* skriver han om entrédörrarna till ett högreståndshus att de ”would have let in a troop of Indian elephants”. Referensen till Indien förefaller också mycket brittisk, även om handlingen utspelar sig i USA. Och några träd utanför huset är ”trimmed as carefully as poodle dogs”.

Och här uttrycker sig Marlowe med en lite oväntad vändning à la Wodehouse: ”I didn’t know whether it was any good, not being a collector of antiques, except unpaid bills.”

När Marlowe träffar historiens första unga kvinna, Carmen Sternwood, påstår han att han heter Doghouse Reilly, vilket låter mer wodehouseskt än hans verkliga namn.

Chandler satsar inte i första hand på humor, men det hindrar inte att Marlowe då och då är lite coolt rolig, som när flickan granskat honom och säger: ”Tall, aren’t you?” och Marlowe svarar: ”I didn’t mean to be.”

Naturligtvis hyser huset också en butler, lika kontrollerad och artig som Jeeves: ”He looked at me with grave politeness and repeated what he had said.”

Wodehouse är känd för sina komplicerade intriger, där hans personer krånglar till det för sig själva och andra, eftersom de inte känner till alla fakta. När han ibland skriver i tredje person, vet vi läsare mer än hans rollfigurer, eftersom vi är de enda som blir informerade, via berättaren.

Hos Chandler växer gärna ett till en början okomplicerat fall till något mycket rörigare och mer svårhanterbart. Men eftersom detektiven Marlowe också är berättaren, kan inte läsaren veta mer än han.
Både Wodehouse och Chandler arbetar alltså med komplicerade intriger och utarbetade och oväntade

anspelningar, liknelser och metaforer. För att visa på skillnad till en annan författare, tog jag en titt på Ernest Hemingway, som anses vara av den hårdkokta skolan.

I debutboken ”The Sun Also Rises” har Hemingway en jagberättare, men hans språk är mycket mer rakt på sak än både Wodehouses och Chandlers, särskilt dialogen. Ett litet utsnitt:
”You don’t know Frances. Any girl at all. Didn’t you see the way she looked?”
“Oh, well”, I said, “let’s go to Senlis.”
“Don’t get sore.”
“I’m not sore. Senlis is a good place and we can stay at the Grand Cerf and take a hike in the woods and come home.”

Och så vidare.

Nu återkommer jag till Dulwich College. Det kanske ändå har en betydelse att både Wodehouse och Chandler tillbringade några år där. Wodehouse är ju några år äldre, och debuterade mycket tidigare än Chandler, redan 1902, med en berättelse som liknade dem han hade publicerat i skoltidningen. Raymond Chandlers första publicerade novell dök upp först 1933, då Wodehouse varit mycket aktiv under många år.

Det är väl inte alls osannolikt att Chandler hade koll på sin gamla skolkamrat och läste ett utsnitt av hans produktion. Och fann det vara mycket gott.

Redaktören har hittat

´Have you seen the river?´
´No.´
´It lies at the bottom of the garden. Except during the winter months, when – they tell me – the garden lies at the bottom of the river.´

Doctor Sally 1932

“So near the river, you know. I often say that whereas in the summer months the river is at the bottom of the garden, in the winter months the garden is at the bottom of the ----"

Ring for Jeeves 1953

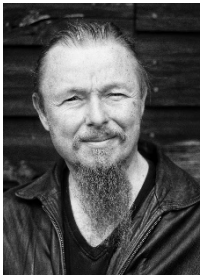

HANS OLOV ÖBERG

EN WODEHOUSE FÖR VÅR TID

Tänk om vår vördade favoritförfattare fötts 1981 i stället för 1881. Och i Sverige.

Hur skulle hans litterära karriär då sett ut idag? Tanken svindlar. Och när den väl är tänkt, under vargtimmen en morgon i april på stora tankars vis, går den inte att göra otänkt. I stället börjar jag fundera. Vem skulle Sir Pelham Grenville Wodehouse blivit med en sådan uppväxt och sådana referenser?

Vi börjar från början. Han växte upp med tämligen frånvarande föräldrar och skulle med vår tids ideal förmodligen hamnat på en internatskola. Man gissar att denne vår skald skulle hamnat på Sigtuna och fått den uppfostran det anstår en Wooster, ungefär.

Den unge Pelham Grenville var, om man får tro biografierna, duktig på det mesta. Han fick en klassisk skolning kanske mer motsvarande den tidens humanistiska linje. Men han var även framstående i boxning och sång.

Käre läsare: tänker du samma sak som jag? Duktig på att boxas. Internatskola. Hade en 100 år yngre PGW kunnat bli en ny Jan Guillou?

Nu var förstås Guillous debut i 27-årsåldern en fackbok; det skulle dröja ytterligare ett decennium innan den första riktigt skönlitterära romanen ”Ondskan” om pennalismen på en internatskola skulle träffa bokhandelsdiskarna. Och den är ju …rätt tuff. Nä, någon Guillou skulle det inte blivit av vår unge hjälte. Wodehouses opus vitae är ju av det välformulerade, samtidskommenterande, parodierande och oskyldiga slaget. Några jämförelser mellan Guillous ”Ondskan” och Wodehouses tidiga skolpojksromaner går därför inte att göra.

Men sedan då? Den unge PGW började jobba på bank i slutet av tonåren. Svårt att få ett sådant jobb idag vid den åldern. Men det var ju skrivandet som lockade. Först försökte han sig på att skriva seriösa sportartiklar, och så småningom fick han en lustigare historia publicerad, men under sina två år som bankman åstadkom han sammanlagt 80 publicerade artiklar. Därefter fick han fast jobb som (mycket ung, måste man åter konstatera) krönikör på The Globe och

sa upp sig för att ägna de kommande 73 åren åt skrivande.
Kort därpå publicerades hans första roman, som tidigare nästan i sin helhet gått som följetong i en tidning.
Ett välformulerat, välskolat underbarn som började skriva där han stod, som en ändå tämligen priviligierad åskådare av sin samtid. Känns det igen? Som 23-åring reste han till USA, vilket påverkade hans ersättning för skrivuppdrag positivt. I dessa faggor inledde han även en karriär (parallellt med romanförfattandet) som författare av texter till farser, musikaler och liknande verk. Ukridge – en av detta sällskaps favoriter – uppfanns, och några år senare Psmith. Som 34-åring dök Jeeves & Wooster upp i hans opus vitae och vid samma ålder anställdes han även på teatrar vid Broadway i New York.
Var hade ett dylikt underbarn landat idag? I Sverige? Möjligheterna svindlar!
Idag saknas nästan helt möjligheten att försörja sig på noveller i pappersformat. De bokförlag och tidningar som erbjuder dylikt är få, och till sin natur oftast halvideella. De större tidningar som tar in romaner i följetongsformat är några stycken, förvisso, men ersättningen författaren får är ringa – här prioriteras ”marknadsföringen”.
Så var hade Pelham Grenville Wodehouse hamnat? Med den talang han uppenbarligen besatt, och den skarpsynthet i samtidskommentarerna han visade upp, skulle han enligt denne analytiker av såväl Wodehouse som den samtida marknaden för ”underhållande berättelser” synts i många olika format. Trots allt sätts en stor mängd musikaler och andra föreställningar upp i Sverige idag. Många är översatta från Broadwayförebilder, men här skulle vår unge hjälte definitivt kunnat ta plats. Artisternas turnerande krogshower behöver också professionella författare till mellansnack, och här skulle Carola, Jöback, Ledin och de andra fått den mest kompetente humoristen och underhållaren i sin ringhörna. Men skrivande av berättelser då?
PGW skulle ha blivit dagens största succé i ljudbokstjänsterna. Ingen annanstans i underhållningsväsendet är förmågan till sammanhängande, snabbt skrivna och glättiga berättelser om den värld vi lever i idag – gärna hämtad från de litet finare salongerna – högre värderad. Med den produktivitet vår skald visade redan på tidigt 1900-tal, skulle han utan större ansträngningar kunnat underhålla tre-fyra populära ljudboksserier med åtskilliga nya äventyr varje år. PG Wodehouse skulle, kort sagt ha dominerat topplistorna på såväl Storytel som Bookbeat och Netflix med det som idag skulle ha fördelats jämt mellan genrerna ”feelgood”, ”romanser” och ”humor”.
Och om man får fundera en smula djupare, är steget inte långt till att se Wodehouse i våra dagar även som

manusförfattare till de breda populära relationsfilmerna och teveserierna. Sammanfattningsvis: Även idag skulle en man av Pelham Grenville Wodehouses karaktär varit en ohyggligt framgångsrik och älskad skapare av allehanda underhållning. Det är inte utan att man önskar att någonting dylikt kunde fås att ske.

Redaktören har hittat

Det var inte bara Sara Danius som kunde sin Wodehouse, även en tidigare ständig sekreterare, Horace Engdahl, skriver i sin söndagskrönika i Svenska Dagbladet den 20 augusti ”veckans olämpliga association:

Rapporterna om drönare som har träffat sitt mål eller ska ha oskadliggjorts på vägen utlöser hos mig den djupt opassande reflexen att le. Ja, vad ska man göra? Ordet har nu en gång genom P.G.Wodehouse böcker om Bertie Wooster och Drönarklubben ingraverats i min hjärna som beteckning på en viss sorts disträ och sysslolös överklassgosse. Jag tänker ofrivilligt: Vad hade han i Ryssland att göra?”

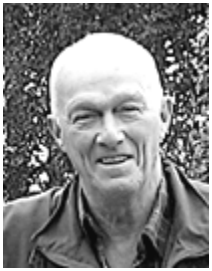

BJÖRN BERGSTRÖM

HUR STÄMMER BILDEN?

Hur väl stämmer Plums beskrivning av sina olika karaktärer överens med de illustrationer som finns på omslagen och i de amerikanska utgåvorna?

Mer eller mindre bra visar det sig.

Vi börjar självklart med Jeeves. Figur 1 är omslaget till *Stiff Upper Lip, Jeeves* i Penguinutgåva.

Figur 1

Bertie är bra men Jeeves ser alldeles för mesig ut. Nästa bild visar omslaget till *Jeeves in the Offing*, 1960, men så här fet och pompös kan Jeeves bara inte vara.

Figur 2

Nej, så här ska både Jeeves och Bertie se ut som omslaget till *Jeeves and the Feudal Spirit*, 1954.

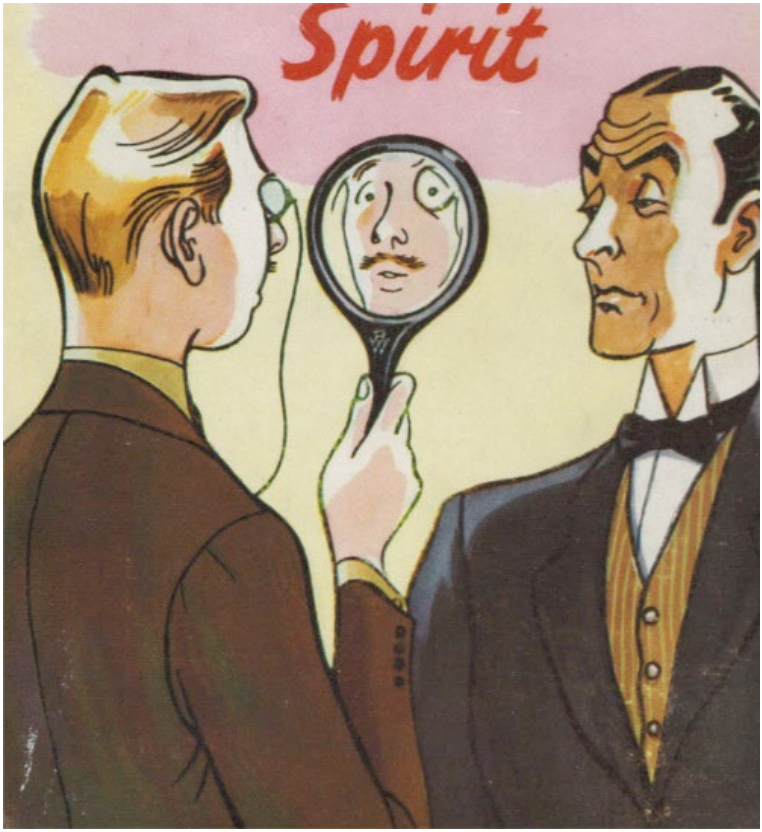

Figur 3.

Jeevessagan börjar redan 1915 med *Extricating young Gussie, Saturday Evening Post* 1915, *The Man with Two Left Feet,* 1917, "Mrs Gregson to see you, sir". "Jeeves," I said, "we start for America on Saturday." "Very good, sir. Which suit will you wear?" Plum sägs senare ha beklagat att han inte förstod Jeeves potential redan då. Året därpå, 1916, också i *Saturday Evening Post* kom *Jeeves Takes Charge, Carry on, Jeeves*, 1925 där han gör sin riktiga debut direkt från en betjäntförmedling till en mycket bakfull Bertie som mirakelräddas av Jeeves berömda återställare.

Så här beskrivs han i *Leave it to Jeeves, Saturday Evening Post,*1916*, The Strand,* 1916*, My Man Jeeves* 1919.

"Jeeves is a tallish man, with one of those dark, shrewd faces. His eye gleams with the light of pure

intelligence.” Så ser Jeeves i figur 1 definitivt inte ut.
Hans sätt att förflytta sig kan inte vara möjligt för den kraftigt byggde mannen i figur 2.
“One of the rummy things about Jeeves is that, unless you watch like a hawk, you very seldom see him come into a room. He´s like one of those weird chappies in India who dissolve themselves into thin air and nip through space in a sort of disembodied way and assemble the parts again just where they want them. “

Figur 4.

Vidare till Lord Emsworth och den amerikanska utgåvan 1947 av *Full Moon* med illustrationer av Paul Galdone, som jag undrar om han alls har läst boken när han kunnat avbilda honom så här, nästan lika fet som The Empress, trots att om han orkat ta sig igenom de två första sidorna skulle ha hittat detta, ”the ninth earl was down by the pigsty near the kitchen garden, draped in his boneless way over the rail of the bijou residence of Empress of Blandings.”

Så här ska han naturligtvis avbildas, som i *Åska i luften*, 1959.

Figur 5.

I den första Blandingsboken, *Something Fresh*, 1915, står det på sidan 20, ”An elderly, thin-faced, bald-headed, amiably vacant man entered.”
Psmith ordnar saken, 1934, sidan 5, “Slapp och hopsjunken, såsom hans sed var, då han inte hade något att luta sitt ryggbast emot, stod den älskvärde och inte alltför klyftige lord

Emsworth vid det öppna fönstret." Sidan 11, "Lord Emsworth var lång och mager och knotig."

Beach, Alla butlers Butler gjorde ett djupt intryck på hjälten i *Something Fresh*, 1915.
"Ashe´s first impression of Beach the butler was one of tension. Other people, confronted for the first time with Beach, had felt the same. He had that strained air of being on the very point of bursting which one sees in frogs and toy balloons. Nervous and imaginative men, meeting Beach, braced themselves involuntarily, stiffening their muscles for the explosion.
Those who had the pleasure of more intimate acquaintance with him soon passed this stage, just as people whose homes are on the slopes of Mount Vesuvius become immune to fear of eruptions. As far back as they could remember, Beach had always looked as if an apoplectic fit were a matter of minutes, but he never had apoplexy, and in time they came to ignore the possibility of it. "

"Blandings Castle was one of the more important of England´s show-places, and Beach, accordingly, had acquired a dignified inertia which almost qualified him for inclusion in the vegetable kingdom. He moved, when he moved at all, slowly. He distilled speech with the air of one measuring out drops of some precious drug. His heavy-lidded eyes had the fixed expression of a statue´s."
Då kan han ju inte se ut som den lätt överviktige mannen på *Svinhugg går igen*, 1953, även om han har ett klotrunt ansikte.

Figur 6.

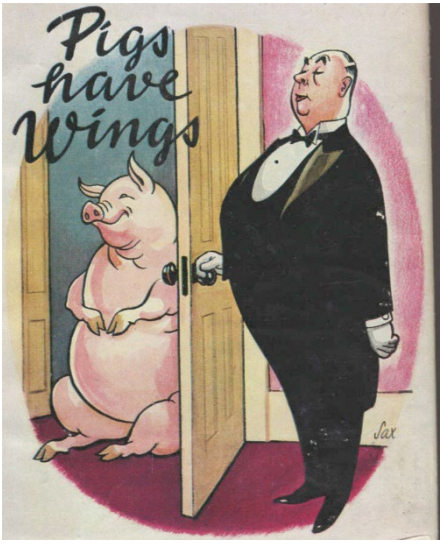

Figur 7.

Då är omslaget till *Pigs have Wings*, 1952, bättre, men även här fattas det några kilo. Märkligt att den svarta Berkshiresuggan på samtliga bilder är bokstavligen grisskär.

En som ser ut som texten är Farbror Fred på omslaget till *Farbror Fred i vårhumör*, 1940.

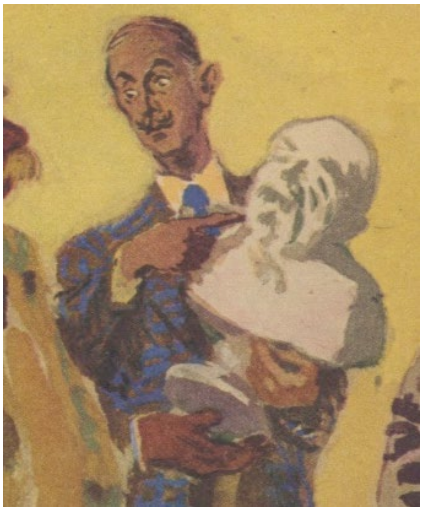

Figur 8.

"Frederick Altamont Cornwallis Twistleton, fifth Earl of Ickenham, was a tall, slim, distinguished-looking man with a jaunty moustache and an alert and enterprising eye."
Uncle Fred in the Springtime, 1939.

I *Uncle Dynamite*, 1948, och *Farbror Dynamit*, 1950, står det så här.
"Lord Ickenham was a man with many friends in the United States where he had spent twenty years of his life, and of all these friends the one of whom he had been fondest was the late George Painter, that amiable and impecunious artist with whom he had shared so many years of the joys and sorrows of an agreeably *chequered* youth."

Jag har lyckats hitta en felöversättning gjord av ingen mindre än Birgitta Hammar.
I hennes översättning står det "Lord Ickenham var en man med många vänner i Förenta staterna, där han hade tillbragt tjugu år av sitt liv, och av alla dessa vänner hade ingen stått hans hjärta närmare än salig George Painter, den älskvärde och alltid luspanke konstnären, med vilken han hade delat så många fröjder och sorger under en angenämt *checkbeströdd* ungdom."

Chequered översätts i min Engelsk-Svensk Ordboks skolupplaga tryckt 1948 med 1. rutig. 2. brokig, skiftande, växlande, skiftesrik.
Samtliga fyra hade passat bättre med originalet än det för mig obegripliga checkbeströdd.
Om det verkligen vore så att checkar ströddes över dem skulle det ju inte föreligga några pekuniära problem.

Ibland stämmer bilden mycket väl överens med personen men i några fall inte alls, värst är nog Lord Emsworth i amerikansk tappning och att Dronningen alltid är grisskär.

Anticipation is pleasanter

THE ENGLISH COUNTRY HOUSE

It is Stagey and Artificial, But Oh! What a Training School for Soldiers

By a Hardened Week-Ender—Drawings by Fish

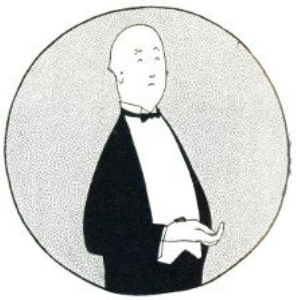

Than Realization

IT has never been clearly decided whether English country-house life came into being to keep the English playwright from the bread-line, or whether the playwright owes his existence to the country-house. The only thing certain is that, if there had been no country-houses, many deserving dramatists would have had to get right out and work.

The thoughtful visitor, coming away from an English country-house, cannot resist the feeling that, as soon as he has got out of sight, they will "strike the scene." His late host will take off his whiskers and go off to talk politics with the butler: the ingenue, to whom he so nearly proposed last night, will change her dress and go out to supper: while the stage hands pull down the fine old mansion, the rose-garden, and the terrace, and store them in a shed ready for the next production.

The whole atmosphere is of the stage. You enter (r. c.) through the front door onto a "hall scene." Various characters are scattered about "gracefully drinking tea." In the background, Jakes, the faithful butler. Your hostess comes forward and speaks a line: you reply: and from that moment you become part of the action of the piece. Not until you are in the train that is bearing you to London do you shake off the stage effect.

It is the fault of the dramatists, in all probability. You have seen so many plays, the third act of which took place in the hall of Sir Raymond Prothero's country-house in Shropshire, that you cannot get away from the thing. The country-house fascinates the dramatist, principally because it is the one atmosphere in which he cannot make a mistake. All country-houses are alike, always have been alike, and always will be alike. The types of residents and visitors are eternal. There is the Lord of the Manor, smooth-faced but wearing small whiskers: the Lady Bountiful, mild and aristocratic, with her hair preceding her in a neat bun on the road to Heaven: the Son and Heir, the catch of the county, smooth-haired, reserved, almost meek. He knows his value, but he will *not* let himself get puffed up about it.

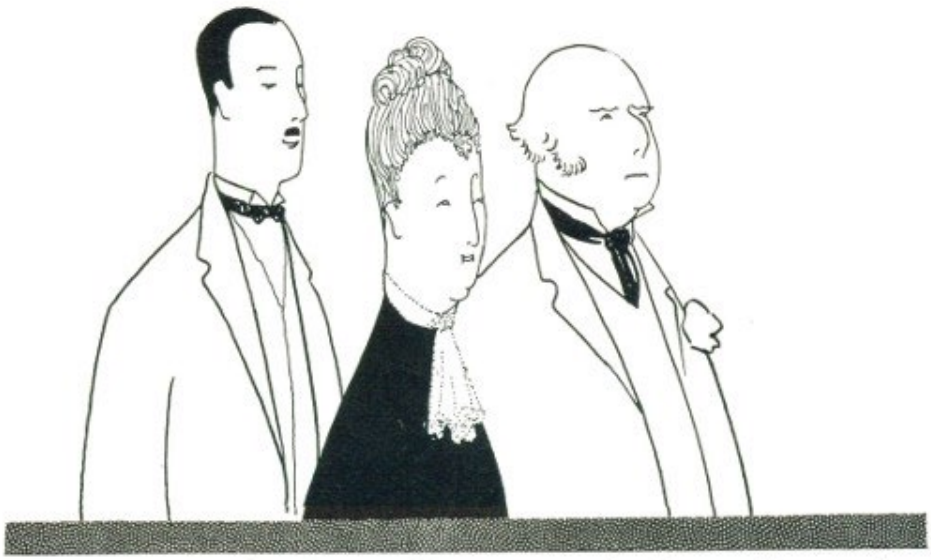

The types of country house residents are eternal. Here are the son and heir, the Lady Bountiful and the Lord of the Manor

NEXT the Guests. The sad-faced golfer, the stern tennis-player, the terrace-haunting sentimentalists, the mother with daughter, the smart lady with dog, and—most important of all, the Colonel.

He is nearly always a colonel, unless he is a major. If he is a civilian, he owns property in Wales. But he is hardly ever a civilian. It seems to be almost a rule that the Permanent Guest should be connected with the military. He, more even than the butler, helps to establish that air of peace which is the key-note of the atmosphere of the country-house. On the stage he is sometimes a barrister or a Cabinet Minister, and his duty is to be the Man Who Keeps His Head, the Man Who Knows The World, the Man Who Has The Fatherly Scene with the Heroine. Her husband does not understand her: she has temperament, he merely exists for sport: she is going to run away with the young man with the black hair brushed back over his head. And then she collides with this gentle, kindly, cynical, understanding man with the strong face, and he talks to her. After he has talked to her for twenty minutes or so, she feels that her husband isn't so bad after all, and so you get the happy ending. He also detects adventuresses.

The servants are comic relief.

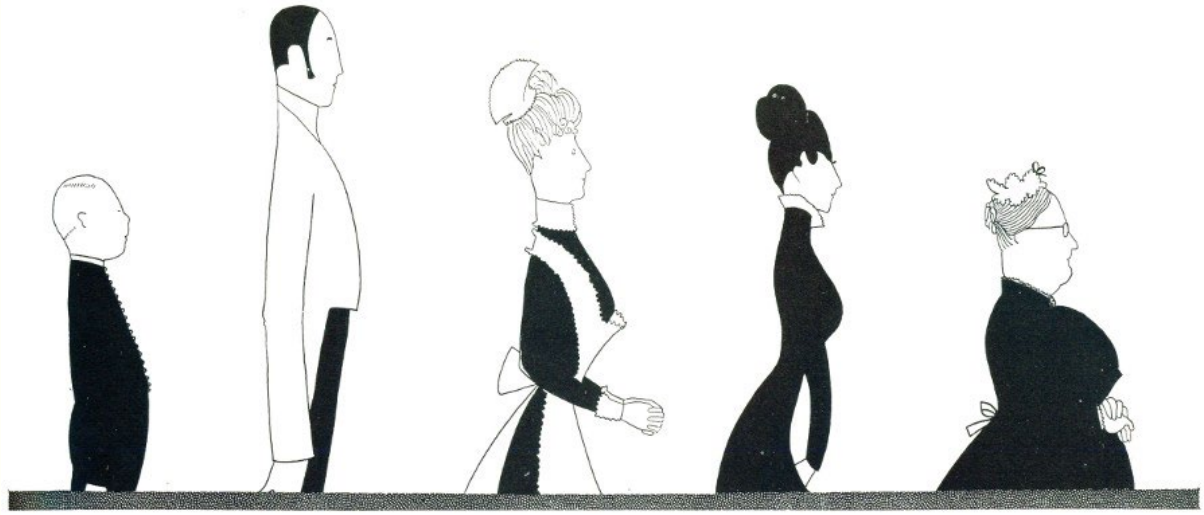

To a thinking man, there is something a little eerie about the country-house. What is there in its atmosphere that makes everybody so exactly alike? The stage explanation is the only one that satisfies the intellect. If the country-house is not a stage set, how can one explain the fact that people who in London are individuals become types as soon as they have passed its portals? This is not a wild statement: it can be supported by evidence. Each week throughout the year the London illustrated papers print country-house "groups." Each group is exactly the same as every other group. The editor could substitute the "interesting picture of the house-party at Weevils, the Hampshire seat of Lord Maxted" for "some familiar faces at the shoot at Blore Manor, Herts," without anybody noticing the change, not even the people in the photographs. Yet in London each of these persons has a distinct individuality of his or her own, and would be offended at the suggestion that he or she could be taken for somebody else.

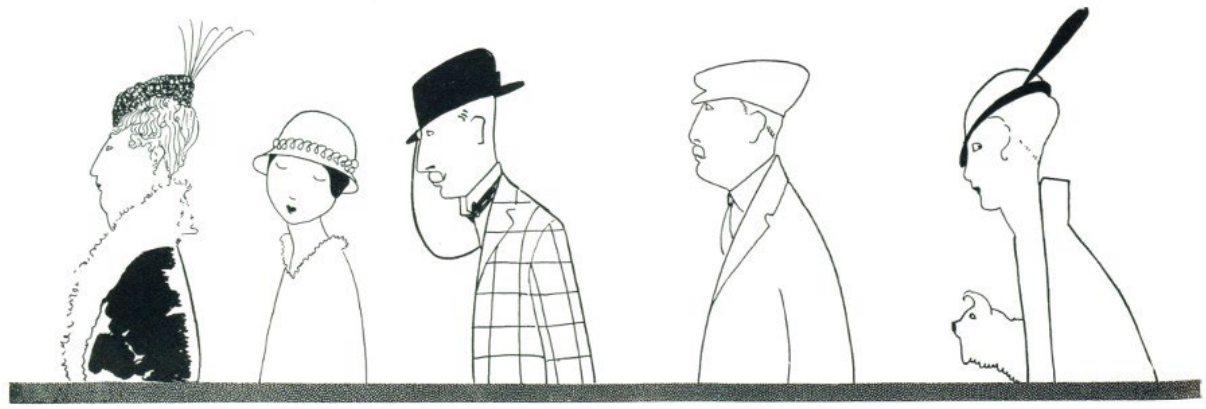

THAT is why the country-house is so restful. Your private troubles fade as you enter it: the world seems very far away: you have nothing to think of except the part for which you have been cast. Off stage, you are a man with pronounced views on a variety of different subjects: once in the country-house, you become a mere inspector of horses, a prodder of pigs, an unnoticed unit at the breakfast-table.

Progress, flooding the land, has but trickled over the country-house. The carriage has given place to the automobile, and that is all. All the grand old beliefs still flourish,—chiefly the belief that one bath-room is enough for thirty people. England's greatness is based on this belief. If England once got the idea that there is any other way for a man to clean himself than in a round tin saucer filled to the brim with an inch and a half of water, good-bye to Empire. Waterloo was won on the playing-fields of Eton, the Boer War in the bachelor bedrooms of England's country-houses. Hardened by their privations at Woosted Beeches, Salop, and The Oaks, Northants, the gentlemen of England were ready for anything that came along. If they had to go days on end without a sight of water, they said to themselves, "Well, it might be worse. We might be spending the week-end somewhere and chasing the soap round the tin saucer on a cold morning!"

That is the spirit which wins battles.

It has always been a mystery to me what are the qualifications which admit you to the One Bath-Room. To me it has always been a kind of Pisgah. I have heard it talked about, and I have even seen it: but I have never been there. For me the tin saucer and the inch and a half of water. Perhaps it is reserved as a graceful mark of reverence for Age. Certainly, the lucky devils I have met on their way there with dressing-gowns and sponges have always been elderly men of the retired general or colonel type. And even they have their troubles. They have to bathe to schedule. Five minutes' delay between the sheets, and the colonel's tub is spoilt by the frenzied snorts of impatience and anger from the general, entrenched in the passage, waiting his turn. This time-sheet business leads, too, to occasional embarrassment, as when the hostess said to the honored guest, 'When would you like your bath in the morning?' and he replied, 'My time is your time, Mrs. Brown.'

All country houses are alike, always have been alike, and always will be alike. Their whole atmosphere is of the stage

THE lack of bathing facilities is not the only drawback to country-house visiting. Indeed, the keynote of the country-house may be said to be a kind of luxurious discomfort. The average party consists of people fifty percent of whom are meeting each other for the first time: they have from Friday or Saturday evening to Monday morning to get acquainted. This is about two years eleven months and a few days less than the minimum period in which the average Briton can get acquainted with anyone. An air of restraint broods over the gathering. Good-fellowship exists in patches, but the bulk of the temporary population of the house has the tense demeanour of those who have set themselves a task and mean to fulfil it. They have contracted to stay till Monday morning, and they mean to do it; but it is too much to expect them to do it rollickingly. I have seen week-enders at country-houses, who probably had no notion that they were not the life and soul of the party, pottering about in a dejected way that would have caused comment in a Siberian salt-mine. There seems to be no escape from this frame of mind. If your host is one of those hosts who believe in letting guests alone to amuse themselves, the probability is that the guests, being of the class who are not strong in the way of mental resources, will be passively bored. The active

host, on the other hand, who hounds his guests and insists on their doing something all the time, whether they like it or not, is an active evil. It is a hard world.

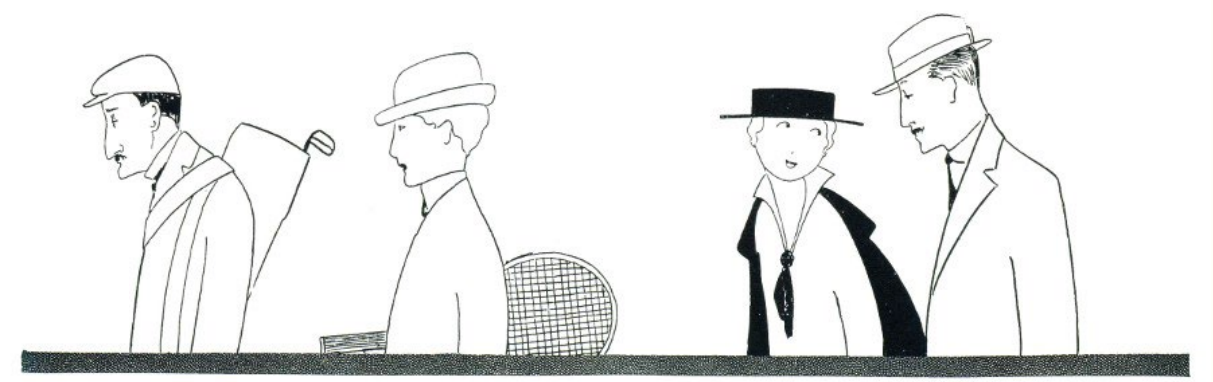

Vanity Fair, Oct. 1914

WODEHOUSESÄLLSKAPET

SYFTE

Sällskapets syfte är att verka för att sprida allmän kännedom om P.G. Wodehouse och hans verk. Vidare skall sällskapet verka för att medlemmarna får största möjliga glädje av det stora utbudet av P.G. Wodehouses arbeten.

STADGAR

1. Föreningens namn är WodehouseSällskapet.
2. Sällskapets målsättning är att stimulera intresset för P.G. Wodehouse genom en informativ hemsida samt årsboken JEEVES. Ambitionen är också att utöver Årsmötet någon gång arrangera en höstmiddag samt understundom även andra sammankomster. Särskilda lokalkretsar, s.k. Kapitel, kan bildas av medlemmar i sällskapet.
3. Årsmöte hålls under första kvartalet. Kallelse skall skickas ut till medlemmarna via hemsidan, via email och/eller normal post minst en månad innan mötet. Eventuella motioner skall vara styrelsen tillhanda senast tio dagar före mötet. Följande ärenden skall behandlas av årsmötet:
   - Val av ordförande och sekreterare för mötet
   - Val av justeringsman
   - Årsberättelse, Kassörens rapport samt Revisionsberättelse
   - Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen
   - Val av ordförande jämte minst fyra, högst tio ordinarie styrelsemedlemmar
   - Val av revisor
   - Beslut om årsavgift
   - Motioner från medlemmar och övriga frågor
4. Styrelsen kan fatta beslut, om minst tre ordinarie styrelseledamöter är närvarande vid styrelsemöte. Styrelsen fördelar arbetsuppgifter inom sig. Styrelsemöten kan alltså äga rum fysiskt, per telefon och över internet. Protokoll skall föras vid alla styrelsesammanträden. Styrelsen utser vem som äger rätt att teckna sällskapet. Styrelsen kan föreslå hedersmedlemmar för godkännande av årsmötet. Hedersmedlemmar är befriade från årsavgift.
5. Vem som helst, som delar sällskapets intressen och betalar medlemsavgift, kan bli medlem.
6. Beslut om stadgeändring fattas av årsmötet.

8. Beslut att upplösa sällskapet fattas av årsmötet. Om sällskapet upphör, skall dess tillgångar, när alla skulder är betalda, skänkas till ändamål, som beslutas av årsmötet. Som alternativ till upplösning, kan årsmötet besluta att sällskapets verksamhet skall vara vilande. Sällskapets likvida medel och övriga tillgångar bör då förvaltas av någon medlem tills ny styrelse kan återuppta verksamheten. Om detta ej sker inom fem år skall förvaltaren förfara med tillgångarna på så vis som anges ovan,

Dessa syften och stadgar fastställdes vid WodehouseSällskapets årsmöte den 18 mars 2016 och ersatte de som antogs vid WodehouseSällskapets årsmöte den 28 mars 2015.

WODEHOUSE-SÄLLSKAPET - EKONOMISK REDOVISNING

Inkomster och utgifter under perioden 1/1 2022 tom 31/12 2022

Inkomster

Medlemsavgifter	23564:00

Utgifter

Kuvert,frimärken,plusgirot,Internet	8041:25
Möten	0:00
Reggie Pepper	20896:63
Ukridge	1795:48
Årsbok (inklusive distribution)	19969:22
	50702:58 kr
Periodens resultat	-27138:58
	23564:00 kr

Tillgångar och skulder 31/12 2022

Tillgångar

Plusgiro	128231:21
Kontantkassa	71:10
	128302:31 kr

Skulder

Eget kapital 31/12 2021	48533:19
Skulder	50560:58
Obetalda skulder från 2021	42390:75
Obetalda skulder från 2020	13956:37
Periodens resultat	-27138:58
	128302:31 kr

REVISIONSBERÄTTELSE

Undertecknad får i egenskap av redovisningskonsult avlägga följande redovisning av räkenskaperna för 2022.

Räkenskaperna är utförda med god ordning och noggrannhet. Undertecknad får härmed föreslå att styrelsen beviljas ansvarsfrihet för tiden revisionen omfattar.

Falkenberg 14 april 2023

Lars Nylander
Redovisningskonsult

Verksamhetsberättelse för 2022

Styrelsen har bestått av Jenny Gustafsson, ordf. Göran Bülow, kassör, Bengt Malmberg, sekr. och Björn Bergström, redaktör JEEVES. Dessutom har två suppleanter deltagit: Sara Granath, Hans Olov Öberg. Revisor Lars Nylander. Styrelsemöten har organiserats digitalt.

Verksamheten har varit ganska liten, med undantag av projektet att översätta och ge ut Reggie Pepper-noveller, en antologi med 7 historier, i översättning av Bengt Malmberg som medlemmarna erhöll före årsmötet 2022. Den innehåller 7 noveller från 1911-1915 som skulle komma att bli upptakten till historierna om Jeeves och Wooster från 1917.

Några övriga möten har inte skett med undantag för det västra kapitlet Goats som hade en träff våren 2022 då en mindre skara besökte en pub på Avenyn i Göteborg, en träff som utvecklade sig till ett födelsedagsfirande. Det har funnits en viss tröghet i att komma igång igen efter coronapandemin.

Sällskapets hemsida fick rekonstrueras efter att ha tappat sina inställningar och detta gick inte att bara återskapa. Som tur är har vi Anders Welander på Sittner-design som räddar oss i sådana här stunder. Han håller också koll på hur sidan mår då och då. Det finns också en Facebook-grupp som heter WodehouseSällskapet med 81 medlemmar och tidvis är där en viss aktivitet med tips och utbyten av olika slag.

Medlemsanslutningen har varit ett överskuggande problem utöver pandemin. Mycket få medlemmar erlade medlemsavgift senast 30 juni, och hela 29 betalade inte avgiften och ytterligare 11 meddelade utträde vilket medförde att totalt 40 medlemmar lämnade Sällskapet. Med denna förlust har vi på 2 år gått ner från ca 180 medlemmar till 115. Vi har 104 betalande medlemmar, därav 8 HL och två har av åldersskäl befriats efter långt medlemskap. Medlemslistor har utsänts till Sällskapets medlemmar.

Utgivandet av årsskriften JEEVES är fortfarande Sällskapets viktigaste bidrag till medlemmarna. 2021 utgavs Ukridge, en komplett samling av alla 19 historier om honom. Vi har 3 års option på att sälja antologin. Ett annat problem har varit hur vi skulle göra med den svenska Wodehousesamlingen i Märsta. Beslutet blev att erbjuda alla medlemmar att köpa saknade exemplar genom att betala distributionskostnaderna. Två tredjedelar av samlingen har därvid nått medlemmarna.

Sällskapets ekonomi är fortfarande god och bidrar till utgivningen av Årsskriften Jeeves samt bonusboken.

Uppsala 15 april 2023

Jenny Gustafsson, Ordf.